

Vlaams
Parlement

vergadering **C198 – CUL22**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 7 april 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Frank Creyelman tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het niet gebruiken van het Nederlands door de organisator van het Europees Kampioenschap Indoor Atletiek voor Masters in Gent - 1604 (2010-2011)	3
Interpellatie van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de evaluatie van het Vlaams Sportinfrastructuurplan - 125 (2010-2011)	4
Met redenen omklede moties	15
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het eisenpakket van de Vlaamse Sportfederatie vzw - 1591 (2010-2011)	
Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties - 1660 (2010-2011)	15
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de informele bijeenkomst van de EU-ministers bevoegd voor Sport - 1589 (2010-2011)	
Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de rol die de Europese Unie kan spelen in het beleidsdomein Sport - 1593 (2010-2011)	
Gedachtewisseling met de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport over het Europees voorzitterschap Sport 1 juli tot 31 december 2010	22
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het opleidings- en competentiebeleid in de Vlaamse fitnesssector - 1592 (2010-2011)	29
Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de besteding van Lotto-middelen en de invloed hiervan op het sportbeleid in Vlaanderen - 1663 (2010-2011)	31
Vraag om uitleg van mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de gezondheid van recreatieve sporters - 1753 (2010-2011)	
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de problematiek van sportdoden - 1764 (2010-2011)	33

■

Waarnemend voorzitter: de heer Kris Van Dijck

Vraag om uitleg van de heer Frank Creyelman tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het niet gebruiken van het Nederlands door de organisator van het Europees Kampioenschap Indoor Atletiek voor Masters in Gent - 1604 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Creyelman heeft het woord.

De heer Frank Creyelman: Op 15 maart jongstleden startte in Gent het Europese Kampioenschap Indoor Atletiek voor Masters. Op zaterdag 12 maart kon men zich al aanmelden. Zoals bij alle kampioenschappen krijgen de deelnemers dan een competitie-handleiding met onder andere ook informatie over de sponsors, over de plaatsen die men kan bezoeken in het gastland, over hotels, over gratis verplaatsing met het lokale vervoer, enzovoort.

Tot verbazing van de Nederlandstalige deelnemers – Vlamingen en Nederlanders – bleek in deze handleiding het Nederlands compleet te ontbreken.

Het is gebruikelijk dat dergelijke brochures starten in de taal van het gastland, hier dus Nederlands, en dat men vervolgens ook een Engelstalige versie, de voertaal van de Europese Veteranen Atletiek Associatie (EVAA), toevoegt. Daarna voegt men ook talen toe die de lokale organisatiecomités verkiezen, dikwijls zijn dat Frans en Duits.

Het lokale organisatiecomité verkiest in Gent duidelijk eerst het Frans, vervolgens het Engels om af te sluiten met het Duits. Normaal en logisch zou zijn geweest dat eerst Nederlands en vervolgens Engels, Frans en Duits zouden worden gebruikt. Maar niet dus. Van het Nederlands ontbreekt in die brochure elk spoor.

Nochtans is het Agentschap voor de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en de Openluchtrecreatie (Blosso) een van de sponsors, vindt het gebeuren plaats in de Topsporthal van Gent en wordt er samengewerkt met De Lijn voor gratis vervoer. De organisatie soupeert dus wel degelijk wat Vlaams belastinggeld op en zou toch op zijn minst het Nederlands mogen gebruiken. Niet enkel om de eigen taal en cultuur te erkennen – iets wat bij ons nu eenmaal wat gevoeliger ligt dan elders –, maar ook omdat veel Masters in Vlaanderen al wat ouder zijn en niet noodzakelijk andere talen dan het Nederlands machtig zijn. Het is ook vooral belangrijk omdat er nogal een speciaal jargon wordt gebruikt. Deze taalbarrière schrikt mensen af om deel te nemen aan kampioenschappen in het buitenland, en deze mensen moeten nu ook nog eens tegen hetzelfde obstakel aanlopen in het eigen land. Dat is eigenlijk toch ongehoord.

Minister, hebt u weet van het niet gebruiken van het Nederlands door deze organisatie, gesponsord door Blosso, De Lijn voor een evenement dat plaatsvindt in de Gentse Topsporthal? Zo ja, hoe evalueert u het niet gebruiken van het Nederlands door organisatoren gesponsord door de Vlaamse Gemeenschap? Beschikt u over middelen om het gebruik van het Nederlands door gesponsorde organisaties te waarborgen? Wat hebt u ondernomen om dergelijke situaties in de toekomst te vermijden?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voor de Masters Atletiek wordt door de Europese Veteranen Atletiek Associatie gevraagd om het atletenhandboek te maken. Dat gebeurt automatisch in de drie voertalen van de internationale organisatie, zijnde Engels, Frans en Duits. Dat wordt dus via de EVAA opgelegd.

Daarnaast heeft het organiserende land de vrijheid om hieraan zijn eigen landstaal toe te voegen. Ik heb ook vastgesteld dat dit niet gebeurd is in Gent, wat ik ten zeerste betreurt. De Vlaamse Atletiekliga had voor haar atleten alle communicatie rond dit evenement wel op haar eigen website in het Nederlands geplaatst. Ook alle basisinformatie op de website van de

organisatoren was ook beschikbaar in het Nederlands. De Nederlandstalige detailinformatie via het atletenhandboek ontbrak echter wel. Ik heb mijn kabinet contact laten opnemen met de organisatoren tijdens het evenement om mijn ongenoegen daarover over te maken. Gezien de krappe tijdslimieten was er onvoldoende ruimte om nog fundamentele aanpassingen door te voeren. Vanuit de Vlaamse Atletiekliga heeft men mij echter wel verzekerd ervoor te zorgen dat het Nederlandstalig katern in de toekomst niet zal ontbreken bij internationale atletiekorganisaties in Vlaanderen.

Ik wil echter duidelijk stellen – en dat stond fout in uw vraagstelling – dat Bloso geen sponsor was van het betreffende Europees Kampioenschap Indoor Atletiek voor Masters 2011 te Gent. Vanuit Topsport Vlaanderen werden hieraan eveneens geen middelen toegewezen. De organisatoren hebben wel een aanvraag ingediend, maar wij hebben die niet gehonoreerd. Zij voldeden immers niet aan de criteria die wij naar voren schuiven voor Topsport Vlaanderen.

De verwarring zou er kunnen zijn doordat de Topsporthal Vlaanderen voor dit evenement werd gebruikt. Die werd echter gewoon verhuurd aan de organisator, namelijk EVAA, die hiervoor de normaal geldende tarieven betaalde. Bloso trad hierbij dus enkel op als verhuurder van de sportinfrastructuur, zonder verder engagement. Aangezien wij dus niet als partner betrokken waren bij de organisatie, niet via Bloso, noch via Topsport Vlaanderen, werden er op voorhand geen directe eisen inzake taalregime gesteld. Dit betekent niet dat ik niet vind dat de handleiding ook in het Nederlands beschikbaar moet zijn als het evenement in Vlaanderen plaatsvindt.

In onze criteria voor ondersteuning van topsportevenementen en sportevenementen in het algemeen, zowel via de decretale middelen van het Bloso als via het kanaal van Topsport Vlaanderen, zijn echter wel voldoende elementen ingebouwd om het Vlaamse karakter van deze evenementen te waarborgen. Maar daar was hier dus geen sprake van. Toch is er het engagement van de Vlaamse Atletiekliga om in de toekomst het Nederlands te gebruiken.

De voorzitter: De heer Creyelman heeft het woord.

De heer Frank Creyelman: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben er zeer tevreden mee. Ik had ook geen ander antwoord verwacht van een minister van de N-VA.

Overigens heeft die informatie mij bereikt via een plaatselijke N-VA-mandataris. Het is een beetje eigenaardig dat die ons aanspreekt om een dergelijke vraag te stellen aan haar eigen minister.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Interpellatie van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de evaluatie van het Vlaams Sportinfrastructuurplan - 125 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Voorzitter, geachte leden, minister, over het Vlaams Sportinfrastructuurplan heb ik de voorbije periode al meermaals vragen gesteld. Dat is u bekend. We volgen ook de verdere evolutie. Er is een decreet dat het wettelijk kader vormt voor het Vlaams Sportinfrastructuurplan, dus het subsidiëringsmechanisme voor sportinfrastructuur, gekoppeld aan de methode van de publiekprivate samenwerking (pps), zoals we allen weten. De bedoeling was heel nobel, namelijk om op middellange termijn het algemene tekort aan sportinfrastructuur in Vlaanderen wegwerken.

Nu zijn we drie jaar verder, en als ik een lijstje maak van de resultaten, moet ik zeggen dat er van die ambitieuze doelstelling eigenlijk nog niet veel in huis is gekomen. Op 28 november 2008 keurde de Vlaamse Regering de selectie goed van 130 ingediende projecten. Het ging over 73 kunstgrasvelden, 43 eenvoudige sporthallen, 4 eenvoudige zwembaden en 10 multifunctionele sportcentra. Na die goedkeuring begon er echter een hindernissenparcours voor de betrokken gemeenten. Er zijn ook al heel wat gemeenten uit het proces gestapt. Ik vrees dat het hindernissenparcours nog niet voorbij is: vandaar mijn interpellatie.

Bij de kunstgrasvelden verliepen de zaken nog het minst moeilijk. In een eerste cluster werden 30 kandidaten opgenomen: hiervan zijn 29 projecten in aanbesteding en nadien ook in effectieve uitvoering gegaan. Tienen stapte uit. In een tweede cluster werden 17 kandidaten geselecteerd, waarvan er 6 een mandaat verleenden binnen de afgesproken termijn. Deze dossiers zullen wellicht dit voorjaar kunnen worden gegund. Minister, ik weet niet of u daar meer informatie over kunt geven. Van de 73 kandidaat-projecten zullen er dus naar alle waarschijnlijkheid slechts 35 worden gerealiseerd. Het resultaat is dus dat iets minder dan de helft van de oorspronkelijk geplande kunstgrasvelden daadwerkelijk zal worden gerealiseerd.

Dat is dan nog het beste cijfer. Van de eenvoudige sporthallen werden er oorspronkelijk 43 geselecteerd, waarvan er 9 werden opgenomen in een eerste cluster en vervolgens nog eens 8 in een tweede cluster. Heel wat gemeenten stapten echter uit, zoals mijn eigen gemeente. We hebben dat toch wel heel weloverwogen gedaan, nadat we alle voor- en nadelen eens op een rijtje hadden gezet. Ook Pepingen, Vosselaar, Oud-Heverlee, Brasschaat en Kruishoutem stapten uit. Wingene en de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) zijn niet ingegaan op de uitnodiging om tot de eerste cluster toe te treden. Niet minder dan 18 kandidaten stapten uit de selectie voor de tweede cluster. Resultaat: maximaal 17 van de 43 geselecteerde sporthallen zullen – hopelijk – daadwerkelijk worden gebouwd via het Vlaams Sportinfrastructuurplan.

In eerste instantie waren er vier eenvoudige zwembaden geselecteerd, maar De Pinte en Ravels hebben nadien laten weten niet meer te willen participeren. Er bleven dus nog twee projecten over, Westerlo en Eeklo. Het is net het verhaal van de tien kleine negertjes. Die projecten werden dan maar als individuele projecten geselecteerd, omdat er geen schaalvoordeel meer mogelijk was voor slechts twee zwembaden. Resultaat: er is sprake van maximaal twee zwembaden.

Met betrekking tot de multifunctionele sportinfrastructuur waren er oorspronkelijk twaalf kandidaturen. Beernem en Rotselaar haalden de selectie niet. Peer stapte, hoewel geselecteerd, nadien uit het project. Resultaat: er blijven acht dossiers over, namelijk die van zeven gemeenten en de provincie West-Vlaanderen.

Nu hebben we onder meer van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) vernomen dat er groeiende onvrede is bij deze acht. Ik citeer uit VVSG Cadans-Vrijetijdsbeleid: “De diversiteit tussen de lokale plannen is zeer groot waardoor dit acht individuele projecten werden. De dossiers zijn ook complex en het gaat om te veel geld om er slordig mee om te springen. De open overleggroep, opgezet in nauwe samenwerking met onze partner ISB vzw, stuurde een knelpuntennota naar minister Muyters en de Sportfacilitator. Onze delegatie, waarin ook de schepenen van Sport uit Aalst en Herent aantreden, wordt op 9 maart 2011 ontvangen door de Sportfacilitator.”

Minister, als we dit alles in ogenschouw nemen, kunnen we niet van een succesformule spreken. Het is veeleer een gemiste kans. Daarvoor bestaan ongetwijfeld heel wat redenen. Daar moet toch eens een lijst van worden gemaakt, waarbij er moet worden aangeduid wat de voordelen en de nadelen zijn van pps-projecten, en vooral van de risico's als die projecten te groot worden of men in gemeenten overal hetzelfde wil inplanten. Ik denk dat ter zake maatwerk mogelijk moet zijn.

Nochtans blijft de nood aan sportinfrastructuur zeer groot. Dit Vlaams Sportinfrastructuurplan zal die nood alleszins veel te weinig lenigen. Het wordt dus hoog tijd om ons te bezinnen over een bijsturing van dit plan, en volgens ons ook over een alternatief plan. Tijdens de bespreking van de begroting en de beleidsbrief 2010-2011 werd daarover het volgende gezegd: “De minister heeft besloten daar een grondige evaluatie over te houden. Hij heeft in het najaar een bevraging gehouden over de noden aan sportinfrastructuur bij alle lokale besturen. Dat was een groot succes. Meer dan twee derde van de bevrageden heeft (...) geantwoord. Die cijfers worden op dit ogenblik statistisch verwerkt en zullen daarna voor de wetenschappelijke kijk op deze cijfers ook nog voorgelegd worden aan professor Van Hecke, die de oorspronkelijke behoeftestudie in 2008 heeft uitgevoerd. Er zal ook rekening gehouden worden met de blinde vlekken die toen waren gedetecteerd in de sportinfrastructuur. Er zal uiteraard ook rekening worden gehouden met de noden van een bovenlokaal karakter, zowel voor topsport als voor breedtesport. Op basis daarvan moet worden beslist of er een bijsturing nodig is van het sportinfrastructuurbeleid, niet alleen op basis van de evaluatie van de bevraging, maar ook op basis van de resultaten van de werkgroepen over sportinfrastructuur en ruimtelijke ordening in het kader van het Sport Voor Allen-platform.”

Minister, wat is het resultaat van het overleg van de VVSG-ISB-delegatie (Vlaams Instituut voor Sport- en Recreatiebeleid) met de Sportfacilitator inzake de multifunctionele sportinfrastructuur? Op welke manier wordt tegemoetgekomen aan de bekommernissen uit hun knelpuntennota? Wat zijn de resultaten van de door u aangekondigde evaluatie van het Sportinfrastructuurplan?

Wat zijn de resultaten van de studie van professor Van Hecke naar de behoeften inzake sportinfrastructuur, de zogenaamde wittevlekkenstudie? Welke aanbevelingen werden er gedaan in de hierboven vermelde evaluatie en studie? Hoe en op welke termijn zult u deze aanbevelingen implementeren?

Deelt u onze conclusie dat het Vlaams Sportinfrastructuurplan onvoldoende resultaten heeft opgeleverd en dringend moet worden bijgestuurd gelet op de grote nood aan sportinfrastructuur in Vlaanderen? Bent u bereid om in een bijgestuurd sportinfrastructuurplan meer de nadruk te leggen op de bovenlokale sportinfrastructuur als opdracht voor de Vlaamse overheid?

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Minister, het feit alleen al dat deze interpellatie werd ingediend, volgend op vele vragen inzake het tekort aan sportinfrastructuur in het verleden, is op zich alleen al veelzeggend. We doen in dit parlement niets anders dan telkens weer een open deur instampen: een inhaalbeweging inzake sportinfrastructuur is al jaren broodnodig, maar het lijkt alsof we ter plaatse blijven trappelen.

Mevrouw Schryvers spreekt terecht van een gemiste kans. Ze verwijst hierbij naar het feit dat het Vlaams Sportinfrastructuurplan van uw voorganger duidelijk tekortschiet. Ook het Vlaams Belang heeft in het verleden reeds gevraagd om bepaalde zaken te evalueren en bij te sturen. Hoe langer bepaalde inhaalbewegingen worden uitgesteld, hoe meer de bestaande sportinfrastructuur, die nu nog aan de normen voldoet, binnen enkele jaren niet meer aan de normen zal voldoen. Mevrouw Schryvers heeft dus overschot van gelijk door te stellen dat we ons dringend moeten bezinnen over een bijsturing van dit plan of het opzetten van een alternatief plan.

Het initiatief over de bouw van nieuwe sportinfrastructuur is inderdaad afkomstig van de vorige minister van Sport. Het initiatief was vrij eenvoudig van opzet. Het bundelen van een groot pakket gelijkaardige initiatieven zou via pps-initiatieven leiden tot een goedkopere sportinfrastructuur. Ik heb naar aanleiding van gelijkaardige vragen in het verleden reeds gesteld dat er wel een probleem was met de beschikbaarheidsvergoedingen, voor wat de duurtijd daarvan betreft. Maar bij toenmalig minister Anciaux leefde de vaste overtuiging dat

massaal zou worden ingetekend op de pps-initiatieven. We weten nu dat dit niet zo is. De vraag is nu hoe dat komt, zeker nu Vlaanderen meer dan ooit nood heeft aan sportinfrastructuur.

Ik zal mezelf herhalen, want ik heb de vraag in het verleden al gesteld. Ik zou graag willen weten welke maatregelen eventueel genomen zullen worden zodat dit initiatief desnoods kan worden bijgestuurd. Dit is de essentie bij deze vraagstelling, in het verleden én uiteraard ook vandaag. Ik kan dan uiteraard ook niet anders dan collega Schryvers te volgen in haar vraagstelling en ben in het bijzonder geïnteresseerd in de resultaten van de door de minister aangekondigde evaluatie van het Sportinfrastructuurplan.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, minister, ik ben blij dat mevrouw Schryvers deze vraag stelt. Dit onderwerp is hier al meerdere malen besproken. Ik ben benieuwd naar uw antwoord, minister. Ik reken erop dat u duidelijkheid schept over onze doelstellingen. Heel veel actoren zijn daar benieuwd naar.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Ik sluit me aan bij de vragen. Ik ben eveneens zeer benieuwd naar uw antwoord, minister.

Elke gemeente heeft haar visie en noden, en maakt haar eigen keuzes. Ik spreek uit eigen ervaring. Hoogstraten werkt ook aan die multifunctionele projecten. We zijn overgestapt van eenvoudige zwembaden naar multifunctionele, omdat onder andere de operator er niet bij zat bij eenvoudige. We hebben ook vanaf het begin de boodschap meegekregen dat we met multifunctionele sportcomplexen meer op maat kunnen werken.

Ik heb met verschillende gemeenten contact gehad. De start is dus moeizaam geweest. Was de voorbereiding voldoende? Was men klaar om iedereen te begeleiden? Er zijn in het begin heel veel projecten opgestart. De verschillende projecten, eenvoudige en multifunctionele, vergen ook een heel andere aanpak. Dat is een leerschool geweest.

Wat een grote rol speelt, is de juridisering van de procedures. Voor de samenwerking met de Vlaamse overheid tracht men zich aan alle kanten in te dekken. Dat weegt zwaar.

Het parlement heeft de ESR-neutraliteit opgelegd in het decreet. De kandidaat-partners hebben het moeilijk om de financiering rond te krijgen. Ik wil daar aandacht voor vragen. Misschien kan de Vlaamse overheid een inspanning doen om dat op te lossen. Anders stoppen de projecten daar.

Heel wat projecten zitten in een verder gevorderd stadium. Door de extra tijd die erover gegaan is, door de extra juridische indekkingen omwille van de samenwerking met de Vlaamse overheid, zijn de subsidies niet meer echt een meerwaarde. Ook daar zou ik de nodige aandacht voor willen vragen. Ik wil u vragen, minister, om het subsidiebedrag onder de loep te nemen. Daar rekenen zowel de steden en gemeenten als de provincies op, om het project te kunnen realiseren. Voor heel wat besturen is pps iets nieuws. Er is soms wat te zeer ingeschat dat een pps-formule iets gemakkelijks is, maar dat is het niet. Heel wat gemeenten zouden zonder ondersteuning de eindstreep niet bereiken. Daarnaast zijn er ook een aantal gemeenten die heel sterk staan en die zelf heel creatief kunnen werken, die dat wel zelfstandig en mogelijk ook sneller kunnen. Maar houd zeker ook rekening met de anderen.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, collega's, minister, ik wil eerst een principiële opmerking maken: het is niet meer van deze tijd dat de Vlaamse overheid rechtstreeks interfereert bij de lokale besturen als het gaat over sportinfrastructuur van lokaal belang. Er is hier een formule gelanceerd, misschien met de beste bedoelingen, maar op een manier die niet meer van deze tijd is.

Als je ziet hoe we met een groenboek interne staats hervorming proberen bevoegdheden enzovoort te definiëren, dan klopt dit niet. Er moeten andere methodes zijn om dit op te lossen dan deze. Dat is een principiële kwestie, minister. Bovenlokaal, Vlaams, lokaal: laat ons die taken afbakenen, en dat gaat ook over sportinfrastructuur, over culturele infrastructuur, over fietspaden en zo meer. Er kunnen tijdelijk impuls subsidietjes van de Vlaamse overheid of andere stimuli zijn om een bepaald beleid te stimuleren, maar dat is het dan ook.

Als je het mij vraagt, is dit het failliet van alle onwaarschijnlijke en fantastische pps-verhalen die nu al tien jaar de ronde doen in de Vlaamse overheid. Ze blijken bijna allemaal te mislukken. Je krijgt hier nu een verhaal van 'de truc met de duif'. We gaan nu plots een goedkope sporthal bouwen, en als puntje bij paaltje komt, verliest de gemeente haar autonomie over de invulling. Maar je zit in standaardformules en je kunt daar niet uit. Je weet niet of de beschikbaarheidsvergoeding en de subsidie die er tegenover staat, elkaar nog wel zullen opheffen of ondersteunen. Misschien was het je goedkoper uitgekomen als je zonder het systeem had gebouwd.

Mevrouw Rombouts, er zijn inderdaad gemeenten die daar creatief en slim mee omgaan, maar de vraag is of ze daar de Vlaamse overheid voor nodig zouden hebben gehad. Veel gemeenten hebben de capaciteiten om dat zelf te doen.

De hele juridisering van aanbestedingenproblematiek, overheidsopdrachten en pps zal de snelheid waarmee we de noden aan sportinfrastructuur zullen invullen, ook niet optrekken. Het is een poging geweest tijdens een vorige legislatuur, die volgens mij helemaal niet voor herhaling vatbaar is. Als er een tekort is aan sportinfrastructuur, minister, dan zijn er andere, snellere en efficiëntere stimuli te bedenken om daar een oplossing aan te bieden.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, collega's, ik heb een inhaalbeweging op het vlak van sportinfrastructuur geërfd. Ik heb altijd gezegd dat ik de engagementen die door mijn voorganger zijn aangegaan, zal uitvoeren, en daar blijf ik bij, en dat we daarnaast moesten zien wat en hoe.

Mevrouw Schryvers, de VVSG en het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid ISB ontvingen vanuit verschillende steden signalen van knelpunten over de multifunctionele projecten in het kader van het Vlaamse Sportinfrastructuurplan, dat is opgesteld door mijn voorganger. Zij hebben dan het initiatief genomen om een open overleg te organiseren met de betrokken lokale besturen om ervaringen uit te wisselen en om knelpunten op te lijsten en op te helderen. Dat was een zeer goed initiatief. Ze zijn met die knelpunten naar mijn kabinet getrokken op 17 februari 2011 en naar de Sportfacilitator op 9 maart 2011.

Hoewel de teneur van de initiële knelpuntennota eerder negatief was, zijn heel wat knelpunten intussen al verduidelijkt en uitgeklaard en krijg ik de indruk dat alle partijen al heel wat positiever naar de projecten kijken, waarvan ze hopen dat ze toch nog gerealiseerd worden.

Ik geef kort een overzicht van de aangebrachte knelpunten en van de voorgestelde oplossingen. Het eerste punt gaat over coaching en samenwerking. Het knelpunt dat hier naar voren werd gebracht, is dat de betrokken lokale besturen stellen dat zij veel werk, zoals het uitwerken van de juridische structuren, het herschrijven van aangereikte modellen en het opmaken van lastenboeken, zelf moeten doen.

Ze ervaren daarbij, naar hun aanvoelen, weinig algemene coaching van de Sportfacilitator. Mij lijkt het dat de Sportfacilitator effectief een aantal documenten ter beschikking stelt van de lokale overheden. Ik denk aan een modelbestek en een model van beoordelingsverslag. De lokale besturen moeten op maat van hun project inderdaad een en ander zelf invullen. Ik denk aan de omschrijving van het bouwprogramma in de selectie leidraad, het lokale ambitieniveau met betrekking tot de architectuur, de scores die men wil toekennen aan bepaalde

kwalitatieve of kwantitatieve gunningscriteria. Dit komt tegemoet aan de vraag, die, zoals ik daarnet nog heb gehoord, bestaat, om een individuelere benadering en een eigen autonomie van de lokale entiteit.

Na het gesprek kwam de volgende oplossing naar voren. Als ledenverenigingen staan ISB en VVSG dicht bij de lokale besturen en de sportdiensten. De Sportfacilitator zal het ISB en de VVSG nauwer betrekken bij het Sportinfrastructuurplan. Door dat intensievere betrekken zullen de knelpunten en signalen sneller tot bij de Sportfacilitator komen. In de communicatie zal aandacht besteed worden aan eenvoudige en klare taal. De zaken die worden overgeheveld moeten eenvoudig en klaar zijn. De belangrijkste van de drie oplossingen is dat de Sportfacilitator bereid is, indien gewenst door de lokale besturen, de lokale besturen nog intensiever individueel te begeleiden en de documenten waar nodig zelf verder te vervolledigen. De wisselwerking tussen de Sportfacilitator en het lokaal bestuur zal door deze afspraken beter aansluiten.

Mevrouw Rombouts, u had het over de waarborg en de ESR-neutraliteit. Het knelpunt is dat in het door de Sportfacilitator voorgestelde juridische model maximum 49 procent waarborg door de besturen wordt toegelaten. Dat heeft alles te maken met de ESR-neutraliteit. Als wij ESR-neutrale constructies willen opstellen, kan men niet verder gaan dan een waarborg van 49 procent. Lokale besturen stellen nu dat de private partners op die manier zelf borg zullen moeten staan voor een aantal zaken, wat tot hogere financieringskosten leidt of wat, zoals mevrouw Rombouts zegt, de financiering misschien wel onmogelijk zou kunnen maken. Lokale besturen stellen dan voor om zelf 100 procent borg te staan voor de projecten en zo de financieringskosten te drukken en de kostprijs voor de projecten haalbaar te houden.

Mevrouw Rombouts, u haalde zelf al aan dat de memorie van toelichting en de beide nota's van de Vlaamse Regering, van juni 2006 en juli 2007, die ten grondslag liggen aan het decreet en het besluit voor het Vlaams Sportinfrastructuurplan, beide het belang vermelden van de ESR-neutraliteit. Vanuit een andere functie die ik heb, ben ik het daar helemaal mee eens. Als een lokaal bestuur een volledige waarborg zou verlenen voor de schuldfinanciering, wordt dit binnen de huidige regelgeving niet als ESR-neutraal beschouwd. De gemeenten werden reeds attent gemaakt op de gevaren die dergelijke waarborgstelling met zich brengen. De mogelijke oplossing is hier dat de Sportfacilitator hoopt om op zeer korte termijn een essentiële stap te zetten in één of meerdere van de lopende individuele gunningprocedures. In verschillende procedures zullen de komende weken onderhandelingen worden opgestart om snel tot voorcontracten te komen die ESR-neutraal zijn. Het is logisch dat een dergelijke eerste concrete stap als signaal om de private markt verder aan het denken te zetten een mogelijkheid is. De Sportfacilitator wenst deze onderhandelingen te gebruiken om, zoals het een pps-project en een onderhandelingsprocedure betaamt, de risico's bij de juiste partij te leggen en zo de private partners te overtuigen dat de risico's die door hen dienen gedragen te worden door hen ook beheersbaar zijn. Heel eenvoudig gezegd gaan we ervan uit dat we met de eerste voorcontracten dit probleem in detail verder kunnen bekijken en dat we het samen met de lokale overheid oplossen, maar een hoger percentage van waarborg dan 49 procent geeft problemen voor de ESR-neutraliteit.

Het derde en daarnet ook al aangehaalde probleem is het subsidiebedrag. Het knelpunt is hier dat de lokale besturen van de multifunctionele sportcentra stellen dat de vooropgestelde subsidie niet meer de beloofde 30 procent dekt. Deze kritiek bestaat uit twee delen. Enerzijds stelt men dat van de 30 procent subsidie slechts een deel werkelijk naar de sportinfrastructuur gaat. Dat heeft deels ook te maken met het voorbereiden en opzetten van een pps-structuur, waarvan zij zeggen dat er heel wat van de subsidie door wordt opgeslorpt. Anderzijds stelt men dat de prijzen van de private sector duurder zijn dan verwacht en dat het plafondbedrag van de subsidie geen 30 procent van de beschikbaarheidsvergoeding dekt. Door het aanleveren van een aantal standaarddocumenten en de daarmee gepaard gaande standaardisatie heeft de Sportfacilitator getracht om de kosten voor de lokale besturen zo beperkt mogelijk te houden. Er werd steeds duidelijk gecommuniceerd dat in een pps met

bepaalde kosten rekening moet worden gehouden, maar dat daar natuurlijk wel iets tegenover staat. Deze kosten worden gecompenseerd door een evenwichtiger risicoverdeling, door het voordeel van de bundeling van de verschillende activiteiten binnen dezelfde opdracht, door het vermijden van overschrijdingstermijnen en meerkosten, en door de subsidie van de Vlaamse overheid.

De investeringskost is hoger dan verwacht, onder meer omwille van het ambitieniveau van de lokale overheden voor hun multifunctioneel sportcomplex. Dat speelt zeker mee.

Wat is er voorgesteld als oplossing? Er kan overwogen worden om, binnen de beschikbare middelen van het Vlaams Sportinfrastructuurplan, het plafondbedrag op te trekken zodat ook complexere multifunctionele projecten aan een subsidie van ongeveer 30 procent van de beschikbaarheidsvergoeding kunnen komen. Dat element is daar als oplossing naar voren gebracht.

De zware juridisering en de boeteclausules zijn het vierde knelpunt. De lokale overheden stellen dat de door de Sportfacilitator voorgestelde juridische modellen zeer veel boeteclausules bevatten. De risico's worden door de private indieners op de projecten afgedekt en zodoende doorgerekend in de kostprijs voor de besturen.

De Sportfacilitator stelt aan de lokale overheden bij de kwalitatieve selectiefase van de onderhandelingsprocedure een model van selectieleidraad en bij de besteksfase een model van gunningsleidraad met daarin een model van Design Build Finance Maintain (DBFM)- of Design Build Finance Maintain Operate (DBFMO)-overeenkomst ter beschikking. De lokale overheden zijn vrij om deze modellen te herwerken. De modellen kunnen door de lokale overheid worden ingevuld zoals zij dat zelf wensen. Als ze dat willen, kunnen ze dus effectief eisen schrappen of minder strenge hersteltermijnen of boeteclausules opleggen.

Wat werd er voorgesteld als oplossing? De Sportfacilitator is bereid de betrokken besturen beter te begeleiden in het proces van het bepalen van de eisen en het daaraan gekoppeld boetesysteem, door een soort vereenvoudigde minimumlijst en de huidige maximumlijst ter beschikking te stellen. Zo hoopt men de lokale besturen te helpen.

Het vijfde en laatste knelpunt is de btw-problematiek. De lokale besturen stellen dat er een gebrek is aan duidelijkheid over de btw en de subsidie van de Vlaamse overheid aan de besturen en de beschikbaarheidsvergoeding voor de private partner. Een ruling voor bepaalde projecten zou opgemaakt zijn, doch er is hier niet voldoende openheid, helderheid en dus zekerheid over.

De Sportfacilitator heeft reeds uitvoerig aan alle betrokken lokale besturen gecommuniceerd dat er sinds juli 2010 een algemene btw-ruling is. Er bestaat dus reeds een algemene btw-ruling. Blijkbaar waren VVSG en ISB daar niet van op de hoogte. Dit punt van kritiek is daardoor ook opgelost. VVSG en ISB zijn vandaag ook op de hoogte van die btw-ruling van juli 2010.

U vroeg verder naar de resultaten van mijn aangekondigde evaluatie. Zoals u zelf al aanhaalde in uw vraagstelling, heb ik eind 2010 een bevraging georganiseerd, omdat ook ik die signalen van kritiek had gekregen en die ook hier in deze commissie al aan bod waren gekomen. Ik heb steeds gezegd dat het nodig was aan te vullen en bij te sturen waar mogelijk. Om te kunnen bijsturen, leek het mij verstandig om eerst te kijken naar wat er leeft. Ik heb drie zaken naar voren gebracht in die bevraging. Ik heb bij de lokale besturen gepolst naar hun visie over het Vlaams Sportinfrastructuurbeleid, het Vlaams Sportinfrastructuurplan in het bijzonder en naar de lokale sportinfrastructuurbehoeften en -noden.

Naar aanleiding van het huidig Sportinfrastructuurplan, zijn er vragen gesteld over vier soorten infrastructuur. Komen die nu tegemoet aan de noden die bij de lokale besturen bestaan? Ik tracht een beknopte samenvatting te geven van de eerste resultaten van de bevraging van de lokale sportinfrastructuur in Vlaanderen. Er werd de voorbije vijf jaar door

de lokale besturen heel wat gerealiseerd en gerenoveerd en dit voor verschillende types sportinfrastructuur. Lokale besturen realiseerden en renoveerden hun sportinfrastructuur meestal zonder subsidies. Dat ligt in de lijn van het kerntakendebat – zoals de heer Caron heeft aangehaald – dat stelt dat lokale sportinfrastructuur tot de bevoegdheid van de steden en gemeenten behoort. Dat is de praktijk. Lokale besturen realiseren en renoveren hun sportinfrastructuur meestal via klassieke aanbesteding. Hier en daar wordt samenwerking gezocht met bijvoorbeeld scholen voor overkoepelende infrastructuur en hier en daar wordt sportinfrastructuur, ook lokaal, via pps gerealiseerd.

Wat de renovaties betreft, werden voornamelijk de sporthallen en zwembaden die gebouwd werden in de jaren 70 en 80 gerenoveerd. Meestal ging het over de vernieuwing van de sporttechnische uitrusting, de technieken en om het invoeren van energiebesparende maatregelen, waar er in de jaren 70 en 80 blijkbaar minder nood aan was.

De Vlaamse gemeenten geven aan acute nood te hebben aan renovatie van de resterende sporthallen en zwembaden die in de jaren 70 en 80 werden gebouwd. De Vlaamse steden en gemeenten hebben ook nood aan nieuwe sportinfrastructuur. Uit de bevraging kwamen volgende cijfers naar voren: 99 sporthallen, 80 kunstgrasvelden, 63 Finse pistes en 61 natuurgrasvelden. Dat waren de toppers. Verder was er nog een lange lijst met andere zaken.

Men kan zich de vraag stellen waarom men bij sporthallen en zwembaden ongeveer even vaak opteert voor renovatie als voor nieuwbouw. Het zou kunnen dat er in sommige gevallen gekozen wordt voor renovatie als een oplossing op korte termijn. We moeten vermijden dat renovatie als lapmiddel wordt gebruikt en dus niet duurzaam is.

63 procent van de respondenten die aangeven nood te hebben aan nieuwe infrastructuur, zijn van plan om die ook concreet te gaan realiseren. Ze geven zelf aan dat ze dit voornamelijk zullen doen via de klassieke aanbestedingsprocedure en vragen daarbij ook zeer duidelijk om financiële ondersteuning van de Vlaamse en provinciale overheden. Ondanks hun autonomie, mijnheer Caron, hebben de lokale overheden blijkbaar toch dat verlangen.

Verder valt op dat lokale besturen – dat is een nieuw gegeven in vergelijking met het Vlaams Infrastructuurplan van mijn voorganger – steeds meer aandacht geven aan anders georganiseerde sport zoals petanque, mountainbike, BMX, de Finse pistes, omnibuiten-sportterreinen. Die komen toch duidelijk meer naar voren in vergelijking met het verleden. Ik vermoed dat dat met de nieuwe cultuur te maken heeft. Daarom vond ik het ook nodig die bevraging te doen. Het leek mij niet opportuun gewoon een tweede ronde te organiseren in de filosofie van mijn voorganger.

De Vlaamse steden en gemeenten beoordelen het Vlaams Sportinfrastructuurplan middelmatig tot goed. Indien er een nieuwe oproep zou worden gelanceerd, zouden 89 lokale besturen overwegen om een aanvraag in te dienen. De belangrijkste objectieven bij een eventueel nieuw of bijgestuurd Vlaams Sportinfrastructuurplan zijn duidelijk: meer inspraak van lokale besturen – zoals al bleek bij de knelpunten –, kortere realisatietermijnen en meer duidelijkheid over de kostprijs.

Ik moet opmerken dat deze enquête afgenomen werd alvorens de procedures voor sporthallen, multifunctionele sportcentra en zwembaden waren afgerond. Bepaalde resultaten kunnen hierdoor beïnvloed zijn. De voornaamste knelpunten om een lokaal sportinfrastructuurbeleid optimaal uit te bouwen, zijn onvoldoende financiële middelen en onvoldoende ruimte. De Vlaamse steden en gemeenten verwachten voornamelijk de financiële ondersteuning bij hun sportinfrastructuurbeleid. De klassieke subsidies krijgen de voorkeur van de meerderheid van de respondenten, maar alternatieve financieringsvormen, zoals pps, leningen of andere, kunnen ook op voldoende belangstelling rekenen. De respondenten kijken vooral in de richting van de Vlaamse overheid en veel minder naar de provincies.

Mijn antwoorden op de volgende vragen zijn wat korter. Ik vind het belangrijk dat ik de kans krijg jullie te tonen dat ik niet stilzit en rustig afwacht totdat er een bom barst. Neen, ik heb gewerkt. Ik zal u tonen op welke manier ik verder aan de slag wil gaan.

U verwijst naar de studie van professor Van Hecke over de behoefte qua sportinfrastructuur. Die studie dateert van 2008 en betrof alleen sporthallen, zwembaden en grasvelden. Er is toen een nieuwe Vlaamse behoeftenorm bepaald, op basis van participatiecijfers, gegevens van de sportfederaties en gegevens qua tijd- en ruimtegebruik voor de diverse sporttakken. De vorige behoeftenorm dateerde van 1985 en beperkte zich tot sporthallen en overdekte zwembaden. Die van 2008 was dus iets ruimer. Daarnaast werd er, op basis van de beschikbare gegevens van 2006 uit de SPAKKI-databank van Bloso, een vergelijking gemaakt tussen de bestaande sportinfrastructuur per gemeente en die nieuwe Vlaamse norm. Er is dus sprake van behoeftenormen in Vlaanderen voor een aantal traditionele sportaccommodaties. Zo is bepaald voor overdekte zwembaden wat de wateroppervlakte zou moeten zijn, en ook is de oppervlakte bepaald voor de sporthallen, de overdekte sportaccommodaties, de voetbalvelden in natuurgras en de sportvelden in natuurgras. Ik zal die cijfers laten toevoegen aan het verslag.

De conclusie van die studie uit 2008, onder meer uitgevoerd op basis van gegevens uit 2006, was dat er in Vlaanderen vooral een tekort is aan grasvelden. Dat is eigenlijk toch het belangrijkste. Vlaanderen heeft volgens de norm nood aan 5 miljoen vierkante meter extra grasveldoppervlakte: voor de helft is dat voor voetbal, maar duidelijk ook voor multifunctioneel gebruik. Vlaanderen zou ook 13.200 vierkante meter extra zwemoppervlakte moeten hebben, en 40.000 vierkante meter extra sporthallenoppervlakte. Het is de bedoeling die cijfers te toetsen aan de gedetailleerde informatie die beschikbaar is in de SPAKKI-databank van Bloso.

In de behoeftestudie van de K.U.Leuven werden eigenlijk niet meteen aanbevelingen gedaan. Er werden enkel, op basis van een vergelijking tussen de bestaande situatie en de nieuwe oppervlaktenormen, 'witte vlekken' gedetecteerd, dus plaatsen waar de behoeftenorm voor een of meer types van infrastructuur niet werd gehaald. De studie werd aanvankelijk gebruikt bij de beoordeling van de subsidieaanvragen die werden ingediend in het kader van het Vlaams Sportinfrastructuurplan.

Er werd me gevraagd binnen welke termijn ik aanbevelingen zal implementeren. Op basis van de conclusies van de enquête met betrekking tot de lokale sportinfrastructuur in Vlaanderen, waarvan ik daarnet de eerste resultaten heb gegeven, zal ik, in samenspraak met het ISB, de VVSG, de ParticipatieMaatschappij Vlaanderen (PMV) en het Vlaams Kenniscentrum PPS, een aantal aanbevelingen laten voorbereiden. Die aanbevelingen zal ik, samen met de aanbevelingen die momenteel ook worden geformuleerd in de werkgroep sportinfrastructuur van het Sport Voor Allen-platform en die mij eveneens in de komende weken zullen worden overhandigd, gebruiken om een beter zicht te krijgen op de noden en de wensen van de lokale overheden, maar ook op de bovenlokale behoeften die u hebt aangekaart. Op basis van dat alles hoop ik om voor het einde van de zomer een aantal fundamentele beleidsbeslissingen met betrekking tot het Vlaamse sportinfrastructuurbeleid te kunnen nemen.

Mevrouw Schryvers, u hebt me gevraagd of ik ook vind dat er onvoldoende resultaat is. Uw overzicht heeft duidelijk gemaakt dat de beoogde doelstellingen van het Vlaams Sportinfrastructuurplan dat mijn voorganger en de regering en het parlement van toen voor ogen hadden, onvoldoende worden gerealiseerd en dat bijsturing, op zijn zachtst gezegd, wel nodig en verstandig lijkt.

U vraagt dat meer de nadruk zou worden gelegd op de bovenlokale sportinfrastructuur. Ik heb het daarnet al aangehaald, en het staat ook in mijn beleidsbrief: ik zal uitgaan van de informatie die me zal worden aangereikt door de enquête, maar ook door het Sport Voor Allen-platform. Daardoor zal ik een ruimer zicht hebben op de lokale behoeften, maar ook op de bovenlokale noden. Het lijkt me gezond en verstandig om rekening te houden met de beide aspecten.

Geachte leden, ik hoop dat ik, met dit voor mijn doen uitermate lang antwoord, u toch een zeer goed inzicht heb gegeven op datgene waarmee we bezig zijn. Ik hoop dat ik toch minstens de indruk heb kunnen geven dat ik hier niet gewoon zit te wachten.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Minister, ik dank u voor uw zeer uitvoerige antwoord, waaruit we heel wat hebben geleerd. Een erfenis is niet altijd een cadeau. In het burgerlijk recht bestaat er dan nog zoiets als afstand van een nalatenschap.

In de politiek kennen we dat niet. Enkele jaren geleden is er iets op poten gezet dat nu voort moet worden uitgevoerd, maar waarvoor de weg niet altijd recht en zonder hindernissen is gebleken. U hebt een overzicht gegeven van de knelpunten. U hebt ook verwezen naar de vergaderingen die er zijn geweest op uw kabinet met het ISB en de VVSG, en ook met de Sportfacilitator. Ik wil u vragen er heel goed over te waken of de aangereikte oplossingen ook goed werken. We weten immers allemaal hoe het gaat bij dergelijke vergaderingen: er worden dingen voorgesteld om knelpunten te verhelpen, maar dit moet ook nog werken in de praktijk. Ik kan alleen maar hopen dat die knelpunten voor de dossiers die op tafel liggen, kunnen worden weggewerkt. U begrijpt wel dat het zeer frustrerend is voor gemeenten. Ik spreek ook uit ervaring. Enkele jaren geleden hebben gemeenteraden met volle overtuiging en in een hoerastemming besloten hieraan mee te doen, omdat Vlaanderen mee zou betalen aan hun sportinfrastructuur. Na enkele jaren stellen ze echter vast dat ze niet alleen veel tijd hebben verloren, maar dat ze ook financieel dreigen geen vooruitgang te hebben geboekt. Ze wachten nu nog op die eerstesteenlegging en dergelijke meer.

Ik heb deze vragen hier absoluut niet gesteld om een lopend project af te breken. We weten allemaal dat er veel nood is aan die bijkomende sportinfrastructuur. We moeten met zijn allen proberen die op de best mogelijke manier te realiseren. Als we hier vragen over stellen, dan is dat omdat we allemaal willen dat de knelpunten die er zijn bij de lopende projecten, worden opgelost. U hebt de belangrijkste knelpunten overlopen, maar er zijn er nog.

We willen vooral ook lessen trekken voor de toekomst. We willen bekijken hoe Vlaanderen er in de toekomst zal voor zorgen dat er, verspreid over onze regio, voldoende sportinfrastructuur in haar diverse facetten is. Dan kan ik alleen maar tevreden zijn over het feit dat u die enquête hebt gedaan. Het verbaast me niet dat uit die enquête ook het probleem van de ruimte naar voren is gekomen. Het is misschien niet zo'n logische combinatie, maar misschien is het in dezen ook wel belangrijk dat u eveneens bevoegd bent voor Ruimtelijke Ordening in Vlaanderen, en dat u de conclusie kunt trekken dat er voldoende ruimte moet zijn voor recreatie en infrastructuur. U hebt het gehad over 5 miljoen vierkante meter. Dat is niet gering. De vraag rijst hoe al die gemeenten dat zullen moeten doen als ze hun ruimtelijke plannen opmaken, waar ze die ruimte zullen zoeken. Dan durf ik nog niet te denken aan de problemen die ter zake dan zullen rijzen met administraties.

Ik wil u eveneens vragen dat u, na de afhandeling van de lopende dossiers, heel die pps-structuur eens zou evalueren. Dan denk ik ook aan de scholenbouw. Voor lokale besturen werkt dat op heel wat domeinen goed. Ik durf dat te zeggen vanuit mijn gemeente. Als het te groots wordt, worden de juridisering en de risico's zo groot dat de meerwaarde zoek is.

Minister, ik had graag kennis genomen van uw aanbevelingen. Ik zal u daar te gepasten tijde aan herinneren. Dat interesseert ons vanzelfsprekend het meest, dat het project lopende dossiers wordt bijgestuurd, maar ook dat de aanbevelingen op een goede manier worden geïmplementeerd.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Ik dank u voor uw antwoord, minister. Er zijn enkele mogelijkheden aangegeven om bijsturing of extra ondersteuning te geven. Daar zitten kansen in.

Minister, u haalt aan dat er betreffende de btw een communicatie naar de gemeenten is verschenen, en dat die mogelijks niet overal is aangekomen. De btw-ruling is wel in orde, maar er leeft nog bezorgdheid. Uiteindelijk moet voor elk individueel project nog een overeenkomst worden gesloten met de lokale belastingdiensten. Dat antwoord krijgt de gemeente pas als ze de vraag stelt. Blijkbaar zijn sommigen daar zenuwachtig over. Ik heb er wel vertrouwen in dat de btw-ruling geen drempel kan vormen. Het is een stap die nog gezet moet worden en die enige onzekerheid meebrengt. Dat valt niet uit te sluiten.

U zegt dat we maximaal moeten inzetten op de ESR-neutraliteit. De Sportfacilitator en de Vlaamse Regering moeten met de partners aan de tafel gaan zitten om de eerste voorakkoorden af te sluiten. Dat gaat de gemeenten een beetje boven de pet. Ze hebben daarvoor niet de nodige ondersteuning. Ze zitten daar vast. Ik reken daarvoor op de steun van de Sportfacilitator en de Vlaamse Regering.

U haalde aan dat heel wat gemeenten interesse hebben voor ondersteuning. Hoe gaan we dat aanpakken? Hoe gaan we in de toekomst werken? De bevraging is gebeurd voor de afsluiting van het project Sportinfrastructuurfonds. Ik denk niet dat dat de interesse zal beïnvloeden. De nood aan sportinfrastructuur en financiële ondersteuning is dermate hoog bij de gemeenten dat ze blijvend geïnteresseerd zullen zijn in die ondersteuning van de Vlaamse overheid.

Men wil in eerste instantie inzetten op financiële ondersteuning omdat dan de vrijheid het grootst is. U sluit alternatieve financiering niet uit. Wat we vandaag meemaken met de projecten kan een leerschool zijn voor de toekomst. Misschien kunnen we de pps'en bijsturen en eventueel op een andere manier sneller, vlotter en gericht de gemeenten ondersteunen. De evaluaties en conclusies zullen ons kunnen helpen.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Ik dank u voor uw antwoord, minister. Ik ben heel blij dat u erkent dat de beoogde doelstelling te weinig resultaten heeft teweeggebracht, en dat u aan het bijsturen bent. De Vlaamse Regering moet een stimulerende en geen destructieve rol spelen.

Uit de cijfers blijkt dat heel veel projecten niet doorgaan. We moeten beseffen dat er een achterstand is en dat die moet worden weggewerkt. Ik denk dat u dat goed beseft. Geen loze beloften, resultaten hebben we nodig. Ofwel moet de overheid zorgen voor de nodige infrastructuur; ofwel moet ze een omgeving creëren waarin het investeren in de infrastructuur voor investeerders lucratief is in plaats van belastend. Ik wacht met heel veel spanning op uw visienota die medio 2011 uitkomt. Ik ben benieuwd naar de bijkomende behoeften en naar de nood aan een heroriëntatie. Er is een veelheid aan sporten. Waar zitten de witte vlekken? Wat zijn de mogelijkheden? Minister, daarom vraag ik u: denk eens na over de administratieve lasten. Er zijn heel veel vragen. Ik weet dat het niet gemakkelijk is om het beleid van iemand anders over te nemen. We blijven dit opvolgen.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mevrouw Schryvers, u spreekt van een erfenis. De besluitvorming van toen moet in haar eigen tijds kader gezien worden. Ze had de steun van parlement én regering. Een erfenis is niet gemakkelijk: achteraf het proces maken is soms veel gemakkelijker. U hebt dat niet gedaan, dat is duidelijk. Ik geef maar het kader.

De oplossingen die hier naar voren zijn gekomen, van de Sportfacilitator, de VVSG en het ISB, zal ik zeker nauwgezet voort volgen.

U hebt me ook aangesproken als minister van Ruimtelijke Ordening. Ik kan u alleen maar zeggen dat iedereen elke vierkante meter voor iets anders wil gebruiken. Er zijn verschillende mogelijkheden: ofwel gaan we daar in de toekomst anders mee om, ofwel gaan we zoals in de middeleeuwen weer op veroveringstocht, ofwel gaan we de zee dempen.

– *De heer Philippe De Coene, voorzitter, treedt als voorzitter op.*

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door de mevrouw Schryvers en door de heer Deckmyn werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het eisenpakket van de Vlaamse Sportfederatie vzw - 1591 (2010-2011)

Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties - 1660 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, op donderdag 3 maart 2011 vond er een overleg plaats tussen de koepelorganisatie Vlaamse Sportfederatie (VSF) en uzelf, als Vlaams minister van Sport, waarbij de VSF haar eisenpakket voorlegde. De koepelorganisatie legde dat eisenpakket voor vanwege haar bekommernissen met betrekking tot de 2 procent besparingen die zijn aangekondigd voor 2011, maar die ook op 2012 een duidelijke impact zullen hebben. Volgens de VSF worden ze met de besparingen op een verregaande manier bestraft voor een samenwerking die ze sinds 2001 samen met de Vlaamse overheid hebben opgebouwd.

De Vlaamse Regering heeft aangegeven dat ze 2 procent wenst te besparen in 2011, maar volgens de VSF gaat dat voor hen verder. Zij maken gewag van 6 procent besparingen ten opzichte van 2010 voor de helft van de sportfederaties, besparingen van minstens 4 procent voor drie vierde van de sportfederaties, en besparingen van 7,5 tot 10 procent voor een vierde van de sportfederaties.

De VSF toont begrip voor het feit dat er besparingen doorgevoerd moeten worden, maar ze vraagt dat het uitgangspunt om deze besparingen door te voeren, het noodzakelijke subsidiebedrag in functie van de uitvoering van het decreet is. Hierbij vraagt de VSF uitdrukkelijk om het noodzakelijke subsidiebedrag, min de 2 procent besparingen, toe te kennen aan de sportfederaties.

De uitdrukkelijke vraag van de VSF luidt als volgt: maximale besparing van 2 procent op de basissubsidie per sportfederatie voor 2011, én vanaf 2012 een verhoging van de dotatie sportfederaties a rato van de stijgende personeels- en werkingskosten in de federaties – dat is minstens een verhoging van 2 procent – inclusief de indexprovisie voor sportfederaties en de organisaties voor sportieve vrijetijdsbesteding (OSV's).

Minister, zijn de bekommernissen, zoals geuit door de VSF, terecht? Welke zaken zijn er gedurende het overleg naar boven gekomen? Zijn de twee vragen van de VSF haalbare voorstellen? Kunnen ze gerealiseerd worden? Wat betreft de tweede vraag is het misschien een beetje voorbarig om nu al een beslissing te nemen voor 2012. Welke consequenties hebben een toezegging aan de VSF voor de verschillende andere actoren binnen het beleidsdomein Sport?

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Voorzitter, collega's, enige tijd geleden werd de Koninklijke Belgische Voetbalbond als sportfederatie gesplitst. Die splitsing gebeurde, dixit de minister, volledig conform het decreet van 13 juli 2001 houdende de regeling van de erkenning en

subsiëring van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding.

Los van het feit dat er over bovenstaand gegeven gedebatteerd kan worden, werd er in het verleden duidelijk gesteld dat een eventuele splitsing van de Belgische voetbalbond niet ten koste zou gaan van de financiële ondersteuning van de andere sportfederaties in Vlaanderen. Het Vlaams Belang heeft er in het verleden altijd op gewezen dat in het geval van een splitsing van de voetbalbond, overeenkomstig de decretale bepalingen, in voldoende financiële middelen moest worden voorzien, zodat zowel de subsiëring van de nieuwe Vlaamse voetbalfederatie als de subsiëring van reeds bestaande oudere sportfederaties niet in het gedrang zou komen. Ook andere partijen hebben in het kader van deze problematiek dezelfde bezorgdheid geuit.

Ik ben dan ook verbaasd, minister, om uit verschillende bronnen te vernemen dat de subsiëring van de Vlaamse sportfederaties onder druk komt te staan en er dienaangaande discussies worden gevoerd tussen diverse betrokken actoren enerzijds en uzelf anderzijds. De directe aanleiding voor deze feiten zou de besparingsoperatie van de Vlaamse Regering zijn. Indien dat inderdaad zo zou zijn, dan komen diverse Vlaamse sportfederaties in onmiddellijke en mogelijk zelfs zware financiële moeilijkheden.

Toen ik de VSF hierover contacteerde, wou men mij niet meteen een antwoord geven, omdat er blijkbaar besprekingen gaande waren. Ik stel vast dat sommige mensen gemakkelijker aan informatie raken. Ik vind het in elk geval vreemd. Als ik als Vlaams volksvertegenwoordiger een directe vraag stel, zou ik toch een antwoord mogen verwachten van een door de Vlaamse overheid gesubsidieerde organisatie. Maar dat is buiten uw wil om, neem ik aan.

Minister, komt de volledige subsiëring van de diverse sportfederaties, zoals dat nu gebeurt, in gevaar? Bent u vandaag in bespreking met sportfederaties, teneinde tot een nieuw akkoord over de subsiëring van deze federaties te komen? Wordt er bijgevolg afgeweken van de engagementen die de regering nam naar aanleiding van de zogenaamde splitsing van de Koninklijke Belgische Voetbalbond?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, minister, collega's, die discussie is al anderhalf jaar aan het borrelen in dezelfde commissie, maar dan in het hoofdstuk Cultuur. En plots komt nu ook de dobber van de sportwereld naar boven gesprongen, maar dan met grotere kracht.

Minister, ik denk dat het kaasschaafprincipe wel geaccepteerd wordt en het feit dat, als het slecht gaat, ook deze zachte sectoren moeten bijdragen. Maar daar zijn natuurlijk grenzen aan. De vraag is of een aantal hogere percentages – tot 10 procent voor sommige onderdelen – wel legitiem zijn. Dat is een politieke vraag.

Wat ik vooral wil weten, is of u tijdens de opmaak van de begroting met de sportwereld hebt gepraat over die kaasschaaf. Hebt u ze geïnformeerd? Wisten zij op voorhand waar ze aan toe waren? Mij komt het uit de vraag van mevrouw Werbrouck naar voren alsof het nu plots als een meteoriet op de sportwereld neerkomt. Was dat voorheen nog niet duidelijk?

Is dat een perspectief dat eindig is? Uiteindelijk wordt die kaasschaaf een botte bijl. Als je telkens 2 à 3 procent afschaaft, wordt dat na een jaar of drie heel pijnlijk. Als de conjunctuur weer aantrekt, komt er dan een inhaalbeweging voor de verloren middelen?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, collega's, ik zal eerst iets zeggen als minister van Begroting. Er is in het regeerakkoord een filosofie naar voren geschoven over de besparingen voor 2010-2011. Er wordt nogal vaak gezegd dat het een kaasschaafmethode is en dat het een lineaire besparing is, maar dat is niet juist. De filosofie is dat er op basis van percentages een bedrag wordt vastgesteld en dat er binnen dat bedrag een grote vrijheid is. Er is geen

vastgelegd percentage dat voor iedereen hetzelfde is. Ik blijf dat benadrukken. De besparingen 2010-2011 zijn verdeeld over de verschillende vakministers en bevoegdheden.

Ik heb er als manager over gewaakt dat we de besparingen in mijn beleidsdomeinen Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport besproken hebben met mijn verschillende lijnmanagers en hun de contouren van de besparingen hebben uitgelegd. Wat Sport betreft, heb ik aan Bloso de contouren uitgelegd en gevraagd wat binnen die contouren hun voorstellen van besparing waren. Dat is een, wat mij betreft, logische manier van werken. Er is een manager bij de VDAB, bij Bloso, bij het Agentschap Ruimtelijke Ordening, enzovoort.

Nadien hadden ze de vrijheid, en ik heb hun ook de verantwoordelijkheid gegeven, om binnen de uitgezette krijtlijnen voorstellen betreffende de implementatie van de besparingen in hun departement of agentschap te doen. Na de bespreking van de geformuleerde voorstellen heb ik mij achter de voorstellen kunnen scharen. Het is uiteindelijk mijn verantwoordelijkheid. Maar ik geef aan de plaatselijke managers, die dicht bij de materie staan, de vrijheid om voorstellen te formuleren en zelf de verantwoordelijkheid op te nemen.

Ik steun de keuzes die Bloso heeft gemaakt 100 procent. Maar ik vond het nuttig en zinvol om, vanuit die filosofie van de verantwoordelijkheid van het management, waarbij we samen over de besparingen hebben beslist, aan het management, mevrouw Galle, te vragen om hier zelf, vanuit haar gedragenheid en vanuit de keuzes die we samen hebben gemaakt, de voorstellen met betrekking tot de Vlaamse sportfederaties uit te leggen.

Mevrouw Carla Galle: Hier moeten een aantal misverstanden worden uitgeklaard. Ik geef de concrete cijfers waarop ook de Vlaamse Sportfederatie zich heeft gebaseerd en die deels zijn achterhaald. Dat dateert van een tijd terug.

Ingevolge de generieke besparingen die door de Vlaamse Regering aan iedereen en dus ook aan de sportsector werden opgelegd, dienden we globaal, wat de subsidies betreft, 650.000 euro te besparen in vergelijking met de begroting van het jaar 2010. Op basis van de laatste cijfers van de begrotingscontrole 2010 diende voor 2011 650.000 euro te worden bespaard op alle subsidies in de sportsector. Wij hebben een berekening gemaakt waarbij we die besparing van 650.000 euro gelijk verdeeld hebben over alle subsidietrekkers. De besparingen op steden, gemeenten, enzovoort is één belangrijk subsidiedecreet, dat jullie ongetwijfeld nog het best kennen. Maar de besparing op sportfederaties, organisaties en sportieve vrijetijdsbesteding is een ander subsidiedecreet, en dat geldt ook voor de sport aan universiteiten en hogescholen, enzovoort. Wij hebben dat correct verdeeld. Dat is de kaasschaaf. Zo wordt de inspanning verdeeld over iedereen.

Zuiver begrotingstechnisch bekeken is het zo dat er voor de subsidiëring van de basiswerking – het gaat over de basissubsidies – van de huidige 64 gesubsidieerde sportfederaties, met inbegrip – dat was ook een beslissing van de regering – van een bijkomende indexprovisie van 314.000 euro, die op dat ogenblik bij de VSF niet bekend was, er uiteindelijk voor 2011 een krediet van 19.586.000 euro beschikbaar is. In vergelijking met het bedrag dat in 2010 ter beschikking was, betekent dit voor de basiswerking van diezelfde 64 gesubsidieerde sportfederaties 19.589.000 euro. Dat is dus een nominaal verschil van slechts 3000 euro.

Maar er is een bijkomend aandachtspunt, waarop ook de VSF zich heeft gebaseerd om haar bekommernissen te uiten, waardoor de federaties een beetje in paniek zijn geslagen. Als men de subsidies van 2011 vergelijkt met de subsidies van 2009, wat ten dele gebeurd is, dient te worden opgemerkt dat voormalig minister Anciaux op een bepaald ogenblik heeft beslist de Voetbalfederatie Vlaanderen slechts voor een half jaar te subsidiëren in plaats van voor een heel jaar. Maar in het in 2009 beschikbare krediet was er wel gerekend op een volledig jaar. Daardoor kwam er in 2009 een restkrediet van 598.000 euro vrij. Dat hebben we bijkomend verdeeld over alle andere sportfederaties. Dat was een eenmalige ingreep. De federaties hebben daar dus meer gekregen dan normaal was voorzien.

Naast dat restkrediet van 598.000 euro was er ook nog een restkrediet op de facultatieve opdrachten jeugd en prioriteitenbeleid zodat er in 2009 in totaliteit een restkrediet van 1.061.000 euro beschikbaar was. Dat bedrag hebben wij verdeeld over alle federaties. De federaties hebben dus in 2009 eenmalig een pak meer gekregen dan wat normaal was begroot. Ze zijn dus niet benadeeld, maar wel eenmalig bevoordeeld.

De vergelijking tussen het begrotingskrediet 2011 en wat effectief in 2009 aan subsidies werd uitbetaald, gaat uiteraard niet op: je moet vergelijken met 2010. We hebben nu zelf berekend wat het eventuele tekort zou kunnen zijn voor 2011 ingevolge de anciënniteitsverhoging. Daar gaat het vooral over: de personeelskosten. In 2010 werden in de sportfederaties 334 voltijdse equivalenten gesubsidieerd door de Vlaamse overheid. Rekening houdend met de anciënniteitsverhoging en de loonkost van de gesubsidieerde personeelsleden binnen de 64 sportfederaties ramen wij op dit ogenblik het tekort in 2011 op 247.000 euro. Dat is dus een heel ander cijfer dan waar de VSF van is uitgegaan. Zij is inderdaad uitgegaan van dat eenmalig meerkrediet van 2009 waardoor het aantal euro's per lid veel meer is gestegen. Op het ogenblik dat zij hun cijfers naar voren hebben geschoven, was er bovendien nog sprake van een bijkomende erkenning en subsidiëring van twee nieuwe federaties. Die zal echter niet plaatsvinden omdat die federaties niet voldoen. Kortom, er zijn een aantal elementen die dit cijfer inderdaad gunstig hebben beïnvloed.

Maar het voorlopig geraamde tekort van 247.000 euro impliceert dat we een beperkte correctiefactor van 96 procent zullen moeten toepassen op de subsidiëring van de lonen van een aantal, maar niet van alle, personeelsleden. Het decreet voorziet dat er een verplichte subsidiëring is van 90 procent voor alle coördinatoren in de federaties: de sporttechnische coördinator, de administratieve coördinator, de coördinator topsport en een recreatieve coördinator voor de unie van de sportfederaties. Daar wordt uiteraard geen correctiefactor op toegepast, maar wel op de subsidiëring van de personeelsleden die daarop volgen, namelijk diegenen die vandaag aan 75 en 50 procent worden gesubsidieerd. Eigenlijk komt het erop neer dat het vooral een beperkt aantal grotere sportfederaties zijn met veel personeel die inderdaad een iets zwaardere inspanning zullen moeten doen, en niet het gros van de federaties.

Mevrouw Werbrouck, u hebt twee bijkomende vragen gesteld over de toekomst. In mijn uiteenzetting heb ik al een antwoord gegeven op enkele elementen. De geraamde globale besparing bedraagt 1,25 procent en geen 2 procent zoals u in uw vraag stelde, aangezien we nu vertrokken zijn van de juiste cijfers.

Wat zijn de cijfers voor 2012? Mevrouw Werbrouck, u weet evengoed als ik hoe een begroting tot stand komt. Ik veronderstel dat we in mei 2011 instructies zullen krijgen van de Vlaamse Regering om voorstellen te formuleren voor de begroting van 2012. Ik ken de huidige financiële toestand niet. Die kent u, minister Muylers, veel beter dan ik. Niemand kan voorspellen wat het wordt voor 2012. Uiteraard zullen we proberen – zoals we in het verleden steeds hebben gedaan – om het maximum binnen te halen voor de sector. Het is echter onmogelijk om nu te zeggen wat het voor 2012 zal zijn. Dat is eigenlijk nog niet aan de orde. U zult die discussie moeten voeren op het ogenblik dat de begroting voor 2012 wordt besproken in dit parlement.

Minister Philippe Muylers: Een aantal andere vragen waren eerder aan mij gericht. Zo vroeg mevrouw Werbrouck welke zaken er gedurende het overleg van 3 maart 2011 allemaal naar boven zijn gekomen. De VSF had op voorhand een nota overgemaakt. Daar stonden de twee vragen in die mevrouw Galle al heeft beantwoord en verder ook een achttal andere bezorgdheden. Die komen allemaal op een of andere manier aan bod in het Sport Voor Allen-platform. Aangezien de VSF daarin vertegenwoordigd is, worden die daar verder behandeld.

De heer Deckmyn vroeg naar een nieuw akkoord over de subsidiëring. De VSF heeft een onderhoud gevraagd om de subsidiëring in 2011 van de basiswerking te bespreken. Mevrouw Galle heeft dat ook al aangehaald. De gesprekken van 3 maart met het kabinet en van 21

maart 2011 met Bloso hadden als doel om de bemerkingen, wensen en bezorgheden van de VSF over de basissubsidiëring 2011 beter te kennen en anderzijds om na te gaan of en op welke wijze we binnen de beschikbare kredieten een oplossing kunnen vinden voor de moeilijkheden die er zijn. Het was een goed gesprek. De bemerkingen en wensen zijn overgekomen. De bespreking met de VSF was dus niet gericht op het verkrijgen van een nieuw akkoord.

Ten slotte vroeg u, mijnheer Deckmyn, of er wordt afgeweken van de engagementen. Het bereiken van een nieuw akkoord is momenteel niet aan de orde is. Er wordt niet afgeweken van de engagementen die de regering nam naar aanleiding van de splitsing van de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Het decreet op de sportfederaties zal worden uitgevoerd binnen de beschikbare kredieten die in de begroting zijn opgenomen.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ook u, mevrouw Galle, dank ik voor uw antwoord.

Ik heb de cijfers die ik aanhaal niet zelf berekend. Die komen integraal van de VSF. Ik ben ook absoluut geen begrotingspecialist. Indien ik een verkeerd cijfer heb vermeld, zal ik dat doorgeven aan onze specialist ter zake.

Het is belangrijk dat de federaties voldoende middelen ontvangen. Het beleid is verantwoordelijk voor het feit dat de federaties die taken moeten uitvoeren. Als zij er niet voldoende geld voor hebben, kunnen zij die taken niet gestructureerd uitvoeren. De federaties krijgen bepaalde taken toegewezen. Het is maar normaal dat zij voldoende middelen ter beschikking krijgen om die taken naar behoren te kunnen uitoefenen.

Zij hebben overigens veel extra taken gekregen. Zo moeten ze aan sensibilisatie doen over algemene preventie van sportletsels, ethisch verantwoord sporten uitwerken, extra aandacht schenken aan ondersteuning en professionalisering van de jeugdwerking, investeren in het zoeken naar antwoorden op uitdagingen zoals het uitwerken van concepten rond lifetime sportbegeleiding, enzovoort. Er zijn dus veel taken bijgekomen. Ik dacht dat er minder subsidies waren, maar ik hoor hier dat de subsidies ongeveer gelijk blijven. Het budget moet kloppen. Innovatie kan enkel als er veel geld beschikbaar is.

Ik hecht veel belang aan sport. Het belang van sport werkt door in verschillende domeinen, bijvoorbeeld in onderwijs. We moeten ervoor zorgen dat de federaties geld ter beschikking hebben voor die innovaties. We moeten er op toezien dat er niet op wordt bespaard, want het overleven van de sportfederaties en de sporters is daar afhankelijk van.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Minister, u hebt gezegd dat u een totaalbedrag hebt dat moet worden verdeeld. Dat bedrag is verminderd en dus moet u in uw eigen beleidsdomein keuzes maken in samenwerking met Bloso. Ik heb er begrip voor dat u – zeker in tijden van besparingen – keuzes moet maken. Volgens de berichten lijken de keuzes echter niet in het voordeel van de federaties uit te draaien. We hebben een hele hoop cijfers gekregen. Ik zal die nalezen in het verslag. Je kunt veel bewijzen met cijfers.

Als ik het goed begrijp, heeft de zogenaamde splitsing van de Voetbalbond ertoe geleid dat er eenmalig meer geld beschikbaar was voor de andere sportfederaties. Daardoor dachten die federaties dat ze nu minder middelen ter beschikking kregen. Ik kan hier alvast de conclusie uit trekken dat er zeker niet goed gecommuniceerd is naar de sportfederaties over het feit dat die middelen eenmalig waren, anders zouden ze nu niet aan de alarmbel trekken – als dit natuurlijk al de reden zou zijn.

Als ik de cijfers bekijk, moet ik toch zeker één vraag stellen. Als we het bedrag dat oorspronkelijk voor de voetbalbond was, buiten beschouwing laten, is het bedrag dat in 2009 ter beschikking van de sportfederaties werd gesteld ongeveer – eventueel min die 2 procent –

hetzelfde bedrag als wat nu beschikbaar is? Mag ik die conclusie trekken? Dat is eigenlijk de essentie van mijn vraag. Als we het bedrag dat wordt uitgetrokken voor de voetbalbond buiten beschouwing laten, is de resterende geldpot voor de VSF dan gelijk gebleven? Deze bekommernis is in deze commissie al vaak geuit, naar aanleiding van het debat rond de splitsing van de voetbalbond. Ik herinner mij dat de meerderheid daar ook al een motie over heeft ingediend, ikzelf trouwens ook, waarin die bekommernis werd geuit.

Verder onthoud ik dat er een goed gesprek is geweest met de VSF. Een goed gesprek alleen volstaat echter niet. Ik hoop dat ze voldoende vertrouwen geput hebben uit dit gesprek. Uiteindelijk moeten ze verder gaan met de middelen die ze ter beschikking hebben gekregen om hun taak op de goede manier te kunnen uitvoeren. Ik denk dat iedereen in deze commissie daar om bekommerd is.

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Vooreerst wil mij verontschuldigen dat ik een deel van de bespreking heb gemist. Ik moest even naar een andere commissie om daar een vraag te stellen.

Ik heb begrepen dat de uitleg die door mevrouw Galle werd gegeven, plausibel is. Maar uiteindelijk blijft u, minister, finaal verantwoordelijk voor het beleid. In de gesprekken met de federaties wordt dan aangehaald dat Bloso de verdelingen van de middelen beheert en dat het zijn taak is. Minister, zo ontloopt u eigenlijk wel uw verantwoordelijkheid ten aanzien van de federaties.

Ik denk dat sportfederaties kunnen leven met die 2 procent. Na die twee besprekingen bleek ook dat twee sportfederaties, ijshockey en de boksfederatie, geen bijkomende erkenning en subsidie kregen omdat ze niet aan de voorwaarden voldoen. Dat is geen structurele oplossing. We moeten dat erkennen. CD&V wil u vragen om bij de begrotingsopmaak 2012 voldoende middelen uit te trekken zodat de federaties die decretaal opgelegde taken kunnen uitvoeren, want nu zitten we aan 100 procent min 2 procent. Daar kan waarschijnlijk wel over worden gepraat. Ze moeten in ieder geval de nodige middelen en ruimte krijgen om hun taken uit te voeren.

De heer Deckmyn haalt de discussie over de splitsing van de voetbalbond aan. Ook die zaak mag financieel niet worden afgewenteld op al de rest. Vanuit onze fractie willen we dat benadrukken. De kosten die daarvoor worden uitgetrokken, mogen niet worden verhaald op de middelen die worden vrijgemaakt voor de sportfederaties.

De voorzitter: Het is inderdaad zo dat de minister de suggestie heeft gedaan om mevrouw Galle namens de uitvoerende administratie het woord te geven. Haar betoog moet dan ook als technisch worden beschouwd. Dat doet geen afbreuk aan de politieke verantwoordelijkheid – zoals in andere gevallen – van de minister, en bij uitbreiding van het Vlaamse beleid.

De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, ik zal geen bijkomende vragen stellen. Ook de antwoorden waren uitgebreid.

Ik wil even ingaan op wat de laatste spreker heeft gezegd, en op wat de heer Deckmyn heeft gezegd. Er zijn middelen vrijgekomen door het niet subsidiëren van de Voetbalfederatie Vlaanderen en het restkrediet voor 2009. Dat is verdeeld over alle andere federaties. Het lijkt me wat vreemd dat ze dat dan niet weten. Ze rekenen dat niet mee. Als er subsidies vrijkomen omdat een sportfederatie die subsidies niet krijgt, spreekt het dan vanzelf dat dit geld meteen over de rest wordt verdeeld? Misschien is dat wel zo, maar ik heb geleerd dat, als men aan die anderen iets extra's geeft, men altijd heel duidelijk moet maken dat die anderen weten dat dit iets bijkomends is, dat ze dat later niet zijn vergeten. Dan gaan ze immers inderdaad nieuwe cijfers gebruiken. Dat gebeurt in alle niveaus en alle besturen. Dat vond ik toch frappant in de uitleg, maar wel aanvaardbaar voor het vervolgverhaal, als het al zo is.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: De VSF heeft het over 7,5 à 10 procent. Mevrouw Galle, is het dan zo dat organisaties met veel personeel relatief het meest moeten besparen, omdat hun personeelsmassa groot is ten opzichte van die gegarandeerde coördinator?

Mevrouw Carla Galle: Het zijn vooral enkele grotere federaties, met veel personeel, die eigenlijk de grootste inspanning leveren in de totaliteit van de besparing. Dat is ook logisch. Het zijn de sterkste schouders die de zwaarste lasten dragen. Voor het grootste deel van de kleinere federaties en de gewone federaties is dit geen aanzienlijke inlevering.

Minister Philippe Muylers: Mijnheer Yüksel, de voorzitter heeft al heel duidelijk gezegd dat ik mijn verantwoordelijkheid neem. Ik doe dat samen met mijn lijnmanagers. Daarom vond ik het nuttig en zinvol de lijnmanager hier de toelichting mee te laten geven, vanuit de praktijk. Ik had die natuurlijk ook zelf kunnen geven. Dat was geen enkel probleem.

Er is verwezen naar het contact met de VSF en de mededeling dat er met Bloso moest worden gesproken. Ik heb een paar dingen geleerd uit de managementopleiding en de praktijk. Als Bloso de instantie is die subsidies uitkeert aan een organisatie en die organisatie stapt dan naar de instantie die boven Bloso staat, dan lijkt dat me de verkeerde weg. Als men daarop toegeeft, dan zet men eigenlijk Bloso en het management van Bloso compleet buitenspel.

Ik heb dus uit oprechte belangstelling geluisterd, maar heb gezegd dat die mensen zich in eerste instantie tot Bloso moesten wenden. Anders moeten we ophouden met het oprichten van extern en intern verzelfstandigde agentschappen en het aanstellen van managers, gedelegeerd bestuurders, secretarissen-generaal en administrateurs-generaal. Dan kan ik dat als minister beter allemaal zelf doen. Dat is niet mijn stijl. Ik doe dat noch nu, noch in de toekomst. Voor alle duidelijkheid, ik zal blijven verwijzen naar de eerste lijn, waar men terecht moet. In het geval van de VSF is dat Bloso. Dat is mijn stijl en mijn manier van werken.

Ik doe dat op dezelfde manier voor diegenen die bijvoorbeeld door de VDAB worden gesubsidieerd. Als men daar tussenbeide komt, is men totaal verkeerd bezig. Bloso mag dan nog altijd naar mij komen om te melden dat ze de VSF over de vloer hebben gehad en dat ze daar dit of dat over denken. Natuurlijk zal ik dan altijd mijn verantwoordelijkheid nemen, maar de juiste weg is de juiste weg.

Mevrouw Werbrouck, heel deze discussie ging over de basissubsidies. Specifiek voor de uitvoering van bijkomende taken zijn er ook bijkomende subsidies, bijvoorbeeld met betrekking tot jeugd. Daar lijkt me dat probleem niet zo te rijzen. Wie de geschiedenis bekijkt van de middelen die naar de sportfederaties gaan, ziet dat er onder mijn voorganger een enorme stijging is geweest. Daarbij was 2009 een hoogtepunt voor de federaties, maar dan op basis van die eenmalige inkomsten. Ik denk dat ik een open deur intrap als ik zeg dat eenmalige inkomsten nogal eens leiden tot structurele uitgaven, wat daarna tot problemen leidt. Voor velen is dat een herkenbaar gegeven: men krijgt er middelen bij en gaat ervan uit dat dit wel zal worden verlengd, ook als erop wordt gewezen dat men er rekening mee moet houden dat het eenmalig is.

We hebben inderdaad gezegd dat iedereen moet besparen. Ik ga er ook van uit dat er bij al die federaties efficiëntiewinst te boeken is. Als men daarnaar zoekt, zal blijken dat sommige dingen beter en anders kunnen. Als ik gesprekken voer met mensen van een aantal sportfederaties, zeggen die dat overigens zelf. Ik denk dus dat we daar dus ook besparingen mochten doorvoeren.

Mevrouw Carla Galle: Er is terecht de nadruk gelegd op de communicatie, vooral ook voor de toekomst. Het is toch belangrijk dat de federaties dit weten. We hebben ter zake al het initiatief genomen. De verantwoordelijke voor de subsidiëring is naar de algemene vergadering van de VSF gegaan, om toch nog eens een en ander duidelijk te maken. In het huidige decreet met betrekking tot de sportfederaties staat – net als in alle decreten – dat de subsidiëring altijd gebeurt binnen de beschikbare kredieten. Niets is dus verplicht. Als

parlementsleden weet u dat uiteraard ook. De vertegenwoordigster van Bloso heeft de federaties er vooral op gewezen dat, als ze bijkomend personeel in dienst blijven nemen en de algemene subsidiepot niet in dezelfde mate blijft groeien, iedereen zal meebetalen. Met andere woorden, iedereen zal dan wat minder krijgen. Dit is een periode van besparingen. Als men in zijn huishouden niet veel geld heeft, is het ook niet het ogenblik om aankopen te doen.

Er is echter nog een ander fenomeen gaande dat ons zorgen baart. Grote recreatieve federaties, die uiteraard het decreet ook kennen, hebben er qua subsidies misschien baat bij om opnieuw over te gaan tot een splitsing. Dat betekent dat er nog meer gegadigden zullen zijn. Het decreet heeft duidelijk de nadruk gelegd op het fuseren, maar nu merken we het fenomeen dat organisaties die eerst zijn gefuseerd en de voordelen van die fusies hebben gekregen, zichzelf nu opnieuw gaan opsplitsen, maar net genoeg om in aanmerking te komen en te worden gesubsidieerd als recreatieve federatie. De overheid kan zich daar niet tegen verzetten, maar dat is wel een evolutie waarvoor we willen waarschuwen. We hebben de federaties daarvoor gewaarschuwd. Als de algemene subsidiepot niet in dezelfde mate groeit, zal iedereen minder krijgen. Laten we elkaar niets wijsmaken.

De problematiek van 2009 was uitzonderlijk, met dat restsaldo. Het was een jaar waarin veel mogelijk was. De budgettaire ruimte was enorm. Het was het laatste jaar van de vorige legislatuur – dat behoeft niet veel uitleg –: the sky was the limit. Vanaf 2010 en 2011 heeft men echter duidelijk moeten besparen. Daar hebben we de federaties van in het begin voor gewaarschuwd. Als administratie hebben we wel geprobeerd om voor de minister, die uiteindelijk de beslissing neemt, de gevraagde inspanning over zo veel mogelijk subsidieontvangers te spreiden.

De heer Bart Caron: Minister, ik denk dat u niet echt hebt geantwoord op een vraag van mij. Uit alles blijkt dat duidelijkheid vooraf bij de federaties essentieel is. Hebt u vóór het begin van het kalenderjaar aan de sportfederaties gezegd over welk bedrag ze zullen beschikken? Zo niet, kan dat in de toekomst gebeuren? Dat is mijn bekommernis.

Minister Philippe Muylers: Ik heb daarop gezegd dat ik met mijn lijnmanagers spreek. Het is aan de lijnmanagers om dat dan voort in de praktijk te doen, en ik weet dat Bloso dat doet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de informele bijeenkomst van de EU-ministers bevoegd voor Sport - 1589 (2010-2011)

Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de rol die de Europese Unie kan spelen in het beleidsdomein Sport - 1593 (2010-2011)

Gedachtewisseling met de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport over het Europees voorzitterschap Sport 1 juli tot 31 december 2010

De voorzitter: Ik stel voor om de gedachtewisseling over het Europees voorzitterschap te combineren met deze vragen, om onze agenda wat te verlichten. De minister stemt daarmee in.

Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, minister, geachte leden, op 22 en 23 februari stond er een informele bijeenkomst van de EU-ministers bevoegd voor Sport op het programma.

Minister, u was voor België aanwezig op die vergadering. Tijdens de vergadering werden een aantal onderwerpen die waren behandeld tijdens het Belgische voorzitterschap, verder besproken, zoals de rol van de EU in de internationale strijd tegen doping.

Daarnaast hebt u nog twee verslagen uitgebracht: het verslag van de Foundation Board van de World Anti-Doping Agency (WADA) en het verslag over de eerste ontmoeting in het kader van de nieuwe gestructureerde dialoog met de sportsector. Verder werd de langverwachte mededeling van de Europese Commissie ‘Ontwikkeling van de Europese dimensie van de sport’ op ministerieel niveau besproken. Minister, u plande nog informele contacten met andere EU-ministers waarbij een heel aantal onderwerpen met betrekking tot het EU-sportoptreden aan bod kwamen.

Minister, welke elementen zijn er naar boven gekomen op de informele bijeenkomst van EU-ministers? Is er sprake van nieuwe ontwikkelingen?

Zal de nieuwe gestructureerde dialoog met de sportsector een vervolg kennen? Zijn er reeds toekomstige data bekend? Hoe wordt dit overleg aangepakt?

Hebt u specifieke opmerkingen of aanbevelingen gedaan in verband met de ‘Ontwikkeling van de Europese dimensie van de sport’? Wat heeft dit overleg specifiek naar voren gebracht?

Hebt u gebruikgemaakt van de informele contacten met de andere EU-ministers om een aantal onderwerpen, zoals de opleidingsvergoedingen voor niet-professionele sporters, opnieuw naar voren te brengen?

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Ik wil het maar over een deelaspect van het Europese beleid hebben. De impact van de Europese regelgeving, maar ook van de verschillende EU-subsidieregelingen neemt steeds meer toe. Dat is ook zo in de sport.

De vraag is in hoeverre onze federaties, sportclubs en andere sporters voldoende op de hoogte zijn om de Europese mogelijkheden te volgen. Een tijdje geleden was ik in Breda, onze Brabantse gouw. In Nederland worden hiervoor het hele jaar door sessies georganiseerd die het hele land rondreizen. Deze workshops zijn gericht op sportbestuurders, -federaties en -professionals. De opleidingen kunnen zeer nuttig zijn voor sportclubs op bijvoorbeeld subsidievlak.

In hoeverre is de Vlaamse Regering met die zaken bezig? We hebben het Europees voorzitterschap Sport gehad. Werd de nodige informatie over de mogelijkheden doorgegeven?

Welke initiatieven worden er genomen om federaties en andere belanghebbenden in te lichten over evoluties op Europees vlak? Werd er van het Europees voorzitterschap vorig jaar gebruikgemaakt om hieromtrent initiatieven op te starten? Zijn dat eenmalige initiatieven? Kunnen die worden voortgezet naarmate de Europese regelgeving en subsidies evolueren?

Wat is uw standpunt over de Nederlandse werkwijze, namelijk een regelmatige organisatie van opleidingsessies voor sportbelanghebbenden? Bent u bereid een gelijkaardig initiatief op te starten?

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Ik sluit me aan bij de laatste spreker. Europa is een ver-van-mijn-bedshow, behalve als het over sport gaat. Nederland organiseert de opleidingsessies ‘Sport&Europa ON TOUR’. In elke provincie vinden er informatierondes plaats. De mensen krijgen informatie over de subsidiemogelijkheden voor hun organisatie of club.

Wat doet Vlaanderen? Nederland is niet in alles onze gids meer, allang niet meer. Dit is wel een nuttig voorbeeld. Laat Vlaanderen geen kansen schieten? Wie informeert de Vlaamse sportsector met betrekking tot Europese initiatieven en middelen?

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Minister, we hebben het er eens over gehad naar aanleiding van een vraag over de skimonitoren en de veroordeling van die mensen. De Vlaamse diploma's worden in het buitenland niet aanvaard of zelfs miskend, ze worden als minderwaardig beschouwd. De mensen worden niet meer toegelaten. Dat thema zou worden opgenomen bij het Europees voorzitterschap en de bewuste ministerraad waar we het nu over hebben. Minister, hebt u dat kunnen aankaarten?

– *De heer Bart Caron treedt als voorzitter op.*

Ik heb vernomen dat de skimonitoren in Nederland dezelfde problemen ervaren. Ze hebben ook rechtszaken achter de rug. Is daar iets over te melden?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik heb een overzicht voorbereid van alle initiatieven op Europees vlak in de periode van 1 juli 2010 tot 31 december 2010. De informele ministerraad vond plaats in de buurt van Boedapest. Ik zal de vragen daarover eveneens beantwoorden.

Het Belgische voorzitterschap van de Raad van de Europese Unie paste in een 'teamvoorzitterschap', met Spanje in de zes maanden voor ons en Hongarije in de zes maanden na ons. Ik was blij met mijn voorzitterschap op basis van de toerbeurtregeling tussen de gemeenschappen.

We hebben van bij het begin zeer sterk overleg gepleegd met de collega's van de Duitstalige en de Franse Gemeenschap. Zowel op kabinets- als op ambtelijk niveau met de Attachés Sport, zijn we acht maal formeel bijeengekomen in de periode tussen 8 februari 2010 tot 18 maart 2011. We proberen dat overleg voort te zetten, morgen heb ik een overleg met mijn collega's.

Voor een volledig overzicht van het Belgische EU-voorzitterschap Sport verwijs ik graag naar het net verschenen 'Reflectierapport Belgisch EU-voorzitterschap Sport. Terugblik op het voorzitterschap, vooruitblik op sport in de EU. 1/07/2010 – 31/12/2010'. Misschien kan dat worden rondgedeeld? We hebben de realisaties van het Belgische EU-voorzitterschap gebundeld, en vooral een plaats gegeven binnen de ruimere context van het EU-sportbeleid.

Ik stel voor dat u het zelf doorneemt, zodat ik niet alles moet voorlezen, er volgen immers nog enkele vragen om uitleg. Dit reflectierapport zal worden verspreid aan de verschillende partners die bij het Belgische EU-voorzitterschap betrokken waren en naar alle stakeholders uit de Vlaamse sportsector. Het grote publiek zal het kunnen bestellen via de website van het Departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media.

Ik som onze meetings voor u op. Op 8 juni 2010 hebben we een startmeeting gehad in de Schelp van het Vlaams Parlement met een info- en netwerkmoment. Dat komt een beetje overeen met de sessies in Nederland. Er waren meer dan honderd aanwezigen in De Schelp. Dat was een meer dan goede start. We hadden een meeting met de directeurs Sport in september in Genval, een informele meeting van de ministers van Sport in Antwerpen, en een bijeenkomst van de Raad Sport in november in Brussel. We hadden een highlevelbijeenkomst in het kader van de EU-gestructureerde dialoog over sport op 6 december. We hebben een expertmeeting gehad over de lokale sportparticipatie in oktober in Leuven. We hebben de 'Europese Dag van de Trainer' gehad in Gent.

De heer Yüksel had nog vragen over de inhoud. Ik zal ze beantwoorden, al zal hij het niet horen. (*Opmerkingen*)

Ik verwacht wel dat een vraagsteller naar de antwoorden luistert. Maar goed.

Oorspronkelijk zouden we de communicatie krijgen van de Europese Commissie. Er was sprake van een miniprogramma sport. Het bleek nogal snel dat het niet voor ons voorzitterschap was. We hebben dan beslist om drie prioriteiten op de agenda te zetten: de maatschappelijke rol van sport, de strijd tegen doping en de dialoog met de sportsector. Dat

laatste was opgestart door mijn Spaanse collega, maar was niet gerealiseerd in zijn termijn.

Onder de noemer maatschappelijke rol van sport schoof het voorzitterschap drie deelprioriteiten naar voren: opleiding en training, sociale inclusie en vrijwilligerswerk. Bij de opleiding en training is het belangrijkste punt de afstemming van de sportkwalificaties binnen elke sport, gebaseerd op het 'European Qualifications Framework' (EQF). Het is de bedoeling om op elk diploma of attest een EQF-level te vermelden zodat uitwisseling van methodieken en erkenning van diploma's mogelijk is.

Verder werd aandacht besteed aan het erkennen van sportspecifieke trainersdiploma's. We hadden het over een mogelijke procedure, er werden afspraken gemaakt, we bespraken de voorwaarden inzake trainersdiploma's en proberen die op federatieniveau in kaart te brengen. Iedereen heeft beseft dat er verdere actie nodig is.

De Europese Raad deed een oproep om rond de 'dual career' verder te werken. Ik zal niet op de details ingaan, dat zou ons te ver voeren.

U herinnert zich de zaak van de speler die van Lyon naar Newcastle overging. De rechter vond dat er een opleidingsvergoeding betaald kon worden. Dat element is zowel bij de directeur Sport als bij de informele meeting naar voren gekomen. Uit deze vergaderingen bleek een grote interesse voor deze zaak en de potentiële gevolgen ervan. We moeten samen een standpunt formuleren.

Om de gedachtewisseling en het uitwisselen van beste praktijken rond opleiding en training binnen de Europese Unie te versterken, organiseerden we een expertconferentie onder de titel 'Europese Dag van de Trainer'. Daar kwamen het EQF, de duale loopbaan, jeugdsport en vroege specialisatie aan bod.

In de marge van de besprekingen kwamen de ski-instructeurs in Frankrijk aan bod. Dit onderwerp werd besproken in de informele werkgroep 'Education and Training' die in het kader van het Belgische EU-voorzitterschap op 7 en 8 december in Gent vergaderde. Tijdens de vergadering gaf Frankrijk een toelichting bij de Franse regeling. Dit betreft echter een complexe problematiek waar geen eenvoudige oplossing voor blijkt te bestaan en bijgevolg verdere opvolging behoeft. De Franse vertegenwoordiger verklaarde zich alvast bereid om verder in dialoog te gaan met de Vlaamse Trainersschool rond dit dossier.

De sociale inclusie is voor mij heel belangrijk. We hebben een belangrijk aspect gerealiseerd, namelijk de raadsconclusie over de rol van sport voor de actieve sociale insluiting. Kort samengevat formuleert de raad drie grote principes: steun voor het Sport Voor Allen-principe gebaseerd op gelijke kansen, beter gebruik van het potentieel van sport als bijdrage voor maatschappelijke opbouw, sociale samenhang en inclusieve groei, en steun voor de transnationale uitwisseling van strategieën en methodes om via sport inclusie te realiseren.

Voor de concrete invulling van dat thema werd een praktijkgerichte expertmeeting georganiseerd in Leuven door het ISB (Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid). We zagen daar vanuit de praktijk hoe de dingen elders gebeuren. We konden daar echt van leren.

Het onderwerp vrijwilligerswerk in de sport hebben we eigenlijk maar ingeleid omdat 2011 het Europees Jaar van de Vrijwilliger is en omdat het Hongaarse en het Poolse EU-voorzitterschap dat ten gronde opnemen.

In de strijd tegen doping zijn er twee grote elementen. Het is uiteraard een belangrijke prioriteit en sluit aan bij de motie van het Vlaams Parlement van 17 december 2009. Ten eerste is er de implementatie van de WADA-code en ten tweede de rol die de EU kan opnemen. Wat de implementatie van de WADA-code betreft, hebben we een studieopdracht gegeven aan het Asser Instituut. Uit de studie bleek dat de WADA-code in de 27 EU-lidstaten in grote mate op dezelfde wijze geïmplementeerd wordt, maar dat er ook nog belangrijke verschillen bestaan. De grote verschillen zitten bij de 'registered testing pool' – wie

whereabouts moet invullen en zo meer. Ook de andere ministers voelen dat daarover wat meer samenspraak zou mogen zijn. Iedereen heeft het gevoel dat dat idealiter vanuit WADA zou gebeuren. Wij hebben daar een eerste aanzet toe gegeven. Daarin past ook het gegeven dat wij nu samen met de Franse en de Duitstalige Gemeenschap naar eenzelfde filosofie toewerken van A-, B-, C- en D-categorieën.

In een ‘non-paper’ die wij hebben gemaakt tijdens het voorzitterschap over de vertegenwoordiging in WADA, is die discussie ook heel duidelijk aan bod gekomen. Meer nog: er zijn afspraken over gemaakt en die worden nu verder uitgewerkt. Er lijkt een consensus te groeien om in plaats van elke keer de aflopende en de toekomstige voorzitter naar WADA te sturen, waardoor je wat aan netwerking inboet, voortaan met een vastere kern te werken: het huidige triumviraat heeft een vertegenwoordiger, het toekomstige heeft er een, en verder is er een specialist op ministervlak. Op die manier krijg je een grotere continuïteit dan vandaag het geval is.

Iedereen weet dat de gesprekken in de wandelgangen soms belangrijker zijn dan de officiële gesprekken in de vergadering. Dat is ook in november gebleken: toen was alles wat wij vroegen vanuit Europa al opgelost nog voor we in vergadering gingen. Dat is mijns inziens de goede manier van werken.

Wij hebben ook de Europese standpunten duidelijk gemaakt, uiteraard in overleg met de andere Europese partners die aanwezig zijn in WADA. We moeten ervoor zorgen dat er meer gecoördineerd wordt. Tot mijn verrassing bleek dat de vijf vertegenwoordigers – drie van de EU en de twee andere Europese – geen traditie hadden om de board gezamenlijk voor te bereiden net voor de vergadering van de board. Wij hebben dat ingevoerd. We hebben in Hongarije ook – en ook dat was voor het eerst – verslag uitgebracht van de Foundation Board. Op die manier krijgen we meer wisselwerking met en belangstelling vanuit Europa voor wat in WADA gebeurt. Dat is toch een fundamenteel punt. Omgekeerd kunnen we zo ook beter ons standpunt toelichten bij WADA.

Ik kom tot de gestructureerde dialoog met de sportsector. We zijn op 6 december een eerste keer samengekomen. Wat wij in het Belgische voorzitterschap hebben kunnen realiseren, is de goedkeuring van een resolutie die het kader geeft van hoe we in de toekomst de dialoog met de sportsector zullen voeren. Het eerste gesprek is zeer goed verlopen. Tijdens het Hongaarse voorzitterschap zal dat verder worden opgevolgd.

Mevrouw Werbrouck, u vroeg wat we verder nog naar voren hebben gebracht tijdens de informele ministerbijeenkomst in Boedapest-Gödöllö. We hebben onder meer de Europese financieringsmogelijkheden bekeken. Naar de Foundation Board heb ik eerder al verwezen. Er is de nieuwe, formele sportbevoegdheid. We hebben intussen in de Raad ook de naam ‘sport’ kunnen krijgen, wat ook een prestatie is. Heel wat landen vinden dat bij de nieuwe, formele sportbevoegdheid een eigen budget hoort. Natuurlijk zitten we vandaag overal in Europa met besparingen. Er was geen eensgezindheid over of dat nu aparte budgetten moeten zijn, dan wel of we binnen de bestaande fondsen al op voldoende mate kunnen aansluiten. De Europese Commissie heeft gezegd te zullen ijveren voor een duidelijke plaats van Sport in het nieuwe financiële kader. Maar ook daar waren niet alle ministers het mee eens.

Een laatste punt dat in Hongarije aan bod is gekomen, is de langverwachte mededeling van de Europese Commissie, die al beloofd was op het moment dat ik voorzitter zou worden. Die is nu aan bod gekomen. Ik heb daar naar voren gebracht, gesteund door veel van mijn Europese collega's, dat we daar wat moeten focussen. Alles realiseren is geen goede zaak. We moeten een focus leggen. Ik heb voorgesteld om de focus te leggen op basis van de onderwerpen die wij in het Belgische voorzitterschap naar voren hebben gebracht. Dat werd door velen ondersteund. Het gaat over de strijd tegen doping, de sociale inclusie, opleiding en training en het vrijwilligerswerk.

Mijnheer Wienen, u vroeg naar de initiatieven om federaties en clubs te betrekken. We hebben dat op verschillende manieren gedaan: uiteraard via de geijkte kanalen, maar ook via de maandelijkse nieuwsbrief en de website van het departement. Daarnaast hebben we belangrijke stakeholders continu geïnformeerd over initiatieven of activiteiten, met de vraag om die informatie op hun beurt verder te verspreiden.

Ik ben het met u eens dat we daar in de toekomst verder aan moeten werken. Er wordt al gewerkt aan een nieuwe communicatiestrategie en -instrument, waarbij alle informatie rond sport in Vlaanderen, maar ook in Europa, gebundeld wordt en zodoende op een meer coherente wijze aan het grote publiek ter beschikking kan worden gesteld. In aanloop naar het Belgische EU-voorzitterschap werd door mijn administratie een toelichting gegeven aan de Vlaamse Sportraad bij de recente ontwikkelingen in het Europese beleid.

De stimulans en de grotere betrokkenheid hebben zeker hun effect gehad. Wij hadden op 8 juni een startvergadering met meer dan honderd deelnemers. In 2009 hadden we nog geen enkel Europees project, en in 2010 hadden we in twee van in totaal twaalf Europese projecten een Vlaamse trekker: het Dynamo-project en het project van De Rode Antraciet. Bovendien was de stad Antwerpen sterk betrokken bij het project 'European Cities for Volunteering in Sport'.

Ook na het Belgische voorzitterschap blijft het belangrijk om de Vlaamse sportsector blijvend te informeren. Een eerste instrument in dat verband is het reflectierapport, waarvan u intussen het boek hebt ontvangen.

Verschillende sprekers verwezen naar het Nederlandse voorbeeld. Ik vind dat zeker waardevol. We moeten blijvend aandacht besteden aan het informeren en betrekken van de sector bij wat er op Europees vlak gebeurt. Ik wil er ook op wijzen dat het Dynamo-project voor een stuk in dezelfde richting loopt als de betrachtingen die het Nederlandse voorbeeld heeft.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik dank u voor het antwoord. Ik vind het heel belangrijk dat u een stimulerende rol hebt gespeeld in het EU-verhaal. U geeft aan dat het Belgische voorzitterschap Vlaanderen die trekkende rol heeft gegeven. Het is belangrijk dat Vlaanderen dat blijft doen. Dat heeft een heel positieve boodschap gegeven.

De Europese dimensie van sportontwikkeling blijft een unieke uitdaging voor de EU. Sport doet mensen op alle vlakken ontwikkelen, en dat op een relatief goedkope manier. Daarom, minister, hoop ik dat u beseft dat de mededeling slechts een startbasis is en dat we concreter moeten toewerken naar een welafgelijnde lijst van prioriteiten.

Het overleg is een goed gegeven, als het goed benut wordt. Het is belangrijk dat u zaken zoals de opleidingsvergoeding en het statuut voor de vrijwilliger en dergelijke bespreekt met uw bevoegde collega's. De EU-wetgeving en de Vlaamse decreten mogen niet te ver van elkaar liggen en mogen elkaar zeker niet tegenspreken. Dat zou enkel voor verwarring zorgen. Complexiteit is nefast voor de sporter, maar ook voor de burger in het algemeen. Ik ben blij dat het verhaal van de opleidingsvergoeding en de vrijwilligers verder wordt bekeken en dat u dat meeneemt naar de volgende besprekingen.

Het is ook positief om te zien dat de drie thema's die centraal stonden tijdens de werkzaamheden in de Raad, ook allemaal terugkomen in de mededeling van de Commissie. Het is belangrijk dat u erover waakt dat de acties die wij gedaan hebben tijdens het Belgische voorzitterschap, ook in de praktijk worden uitgevoerd. Anders zijn de inspanningen die u en wij geleverd hebben, voor niets geweest. Ik ben graag fier op wat we effectief gerealiseerd hebben.

Een belangrijk punt is dat de wereldwijde strijd tegen doping een van de prioriteiten van de EU moet zijn. Het pleziert me dat u dat erkent en daarop inzet. We moeten kritisch zijn en

blijven, en we moeten de EU daarin betrekken. Door kritisch te zijn, kunnen we ook effectief stappen zetten in de juiste richting.

Wat de informatie betreft, kan ik u bijtreden. Ik denk ook dat we al de juiste structuren hebben en dat we via die structuren de inlichtingen aan de betrokken personen kunnen geven, zonder dat we daarvoor nog nieuwe initiatieven moeten gebruiken, zoals het Dynamo-project.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, ik dank u voor het antwoord. Het verheugt mij dat u het informeren van sportfederaties en sportbelanghebbenden niet bij één keer wilt laten, namelijk in het kader van het Europese voorzitterschap, maar dat u het wilt bestendigen. Het verheugt mij ook dat u het Nederlandse model wilt bekijken. Er moet inderdaad bekeken worden wat de kostprijs daarvan is. Ik heb maar een suggestie willen doen. Ik ben blij dat u dat wilt bekijken.

Voor het overige dank ik u hartelijk voor het reflectierapport dat we gekregen hebben, vooral voor bladzijde 10. Ik was als kind immers een enorme fan van Kevin Keegan, en als ik dan zie dat er een foto van het stadion van Hamburger Sport-Verein in staat, vind ik dat wel leuk.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Minister, ik wil u ook mijn appreciatie overmaken voor het werk dat u hebt gepresteerd tijdens het Europees voorzitterschap. Vlaanderen heeft een beetje toevallig de kans gekregen om dat te doen. Vlaanderen heeft, dankzij uw inspanningen, duidelijk het voortouw genomen. Dat appreciëren wij echt.

Mijn aanvullende vraag over de skimonitors werd gesteld in deze commissie en werd besproken op die ministerraad. Frankrijk is daar toen mee geconfronteerd. Ik had niet verwacht dat er een pasklare oplossing voor zou zijn, maar ze zijn ermee geconfronteerd. We moeten daar verder op werken. Die problematiek is er nog steeds, bij ons in Vlaanderen maar ook in Nederland.

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Minister, wij moeten inderdaad uw inspanningen in het kader van het voorzitterschap erkennen. Wij moeten u daarvoor feliciteren. Er zijn goede initiatieven uit voortgevloeid, in verband met doping, het WADA en dergelijke meer. Ik vind het ook goed dat u het voorbeeld van Nederland eventueel wilt bekijken. Daar is informatie over.

Wat betreft de communicatie gebruikt u de geijkte kanalen. Maar misschien moeten we daar nog wat meer inspanningen doen om de sector te bereiken. Voor wat betreft het Nederlandse voorbeeld verwijst u naar het Dynamo-project. Maar wij krijgen daar vanuit het werkveld tegenstrijdige berichten over. Dat hebben wij hier ook bij de bespreking van de beleidsbrief ter sprake gebracht. Het is misschien handig om dat eens samen met de sportfederaties te laten evalueren en na te gaan of we daar een betere toeleiding en een betere bijsturing kunnen verwezenlijken. Daardoor zullen we op het terrein betere resultaten kunnen boeken.

De heer Bart Caron: Minister, wij hebben een heel goede beurt gemaakt met ons voorzitterschap. Dat bekrachtigt het belang van Europa voor het sportieve thema. Het kan ook een wederzijdse inspiratie betekenen voor ontwikkelingen in Vlaanderen en Europa. Ik wil u daar uitdrukkelijk voor gelukwensen.

Minister Philippe Muylers: Ik dank jullie voor alle zeer positieve reacties over het voorzitterschap. Ik wil zeker ook het team, waarvan de meeste mensen hier aanwezig zijn, mee in de bloemen zetten. Zij hebben dat perfect voorbereid. Wat zij hebben gepresteerd, is heel knap. Dankzij hen hebben wij zo goed gescoord.

Mijnheer Yüksel, het Dynamoproject wordt een platform dat continu evalueert, opvolgt en verbetert waar dat mogelijk is. Als u zelf rapporten of signalen hebt, geef ze dan door aan het kabinet. Wij maken dat dan over en zorgen ervoor dat er zo snel mogelijk verbeteringen

worden doorgevoerd.

– *De heer Philippe De Coene, voorzitter, treedt als voorzitter op.*

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het opleidings- en competentiebeleid in de Vlaamse fitnesssector - 1592 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Beleid en Management Sport 6 (BMS 6) is het rapport van een onderzoek naar het opleidings- en competentiebeleid in de Vlaamse fitnesssector. Het brengt de voornaamste bevindingen naar voren.

In het algemeen zijn de fitnesscentra van mening dat hun personeelsleden voldoende opgeleid zijn. Daarbij blijkt een sterk geloof in de basisopleidingen. Toch worden die als onvoldoende beoordeeld. Bijscholingen zijn broodnodig. Over het gebruik van kwaliteitslabels zijn de meningen helemaal verdeeld. Voorts blijkt uit de studie dat de fitnesscentra zeer weinig gebruik maken van opleidingsondersteunende maatregelen, wellicht wegens een gebrek aan kennis over de bestaande maatregelen. Zowel de algemene maatregelen als de sector-specifieke initiatieven zijn te weinig gekend. Uit de studie blijkt nochtans dat de centra zelf bereid zijn om werk te maken van een opleidings- en competentiebeleid. Er blijkt ook een grote vraag naar ondersteuning te zijn. Het onderzoek geeft ook aan dat de voornaamste hindernissen voor het voeren van een opleidings- en/of competentiebeleid tijd en vooral geld zijn. En daarnaast in mindere mate de moeilijkheid om de kwaliteit van opleidingen vooraf te kunnen inschatten.

Een groep van experts geeft ten slotte een aantal aanbevelingen. Ze erkennen de nood aan een tweesporenbeleid ten opzichte van de nog niet overtuigde fitnesscentra en de wel al overtuigde fitnesscentra. Er moet communicatie zijn over de beschikbare ondersteuningsmaatregelen en er moet verder ingezet worden op het in kaart brengen van het opleidingsaanbod.

Minister, hoe analyseert u de bevindingen van dit onderzoek? Hoe beoordeelt u zelf de situatie in de fitnesssector? Welke initiatieven neemt men al om de opleidingsondersteunende maatregelen in de verf te zetten? Welke rol kan de overheid nog spelen om dit te verbeteren? Hoe bekijkt u de aanbevelingen die gedaan werden door de experts? Welke rol kan de Vlaamse overheid spelen om het opleidingsaanbod in kaart te brengen en om een tweesporenbeleid te ontwikkelen? In uw beleidsbrief Sport 2010-2011 gaf u aan dat er al voorzien wordt in een aantal brochures, gerichte mailings en dergelijke om de sportverenigingen te informeren over het opleidingsaanbod. Bovendien wenst u een brede en gerichte promotie voor alle sportkaderopleidingen voort te zetten. Deze studie geeft echter aan dat de sector geen zicht heeft op het versnipperde aanbod van sportkaderopleidingen. In welke mate zijn de doorgevoerde acties ontoereikend en is er nood aan een bijkomende bijsturing?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: De fitnessindustrie is een jonge industrie met heel wat groeipotentieel. Wat hier is gebeurd, is een heel goede zaak. Men heeft ervoor gekozen te investeren in onderzoek naar competentiebeleid in de Vlaamse fitnessindustrie, wat toch steeds meer een erkende en gesubsidieerde Vlaamse recreatieve sportfederatie is. Als minister van Werk kan ik hier zeggen dat dit een project is van het Europees Sociaal Fonds (ESF) waarin de Vlaamse Gemeenschap voor 55 procent participeert. Dat gebeurt dus met zowel

Europees als met Vlaams geld. Dit resulteerde in het BMS-rapport ‘Opleidings- en competentiebeleid in de Vlaamse fitnesssector – Sleutel tot Succes’ van Steven Vos en professor Jeroen Scheerder. Dit onderzoek gebeurde op initiatief van de sector zelf, in overleg met de denkcel Fitness van de Vlaamse Trainersschool en de sociale partners, met de bedoeling om een beter competentiebeleid te voeren en clubs te begeleiden in competentie-management.

Men heeft de bestaande opleidingen en de verschillende opleidingsaanbieders in kaart gebracht. Men heeft onderzocht wat de hulp kan zijn bij de detectie van de behoeften en bij het ontwikkelen van een degelijk intern opleidingsplan. Er is een leidraad opgesteld waarin de bestaande steunmaatregelen worden overgeheveld. Er wordt ook stapsgewijs besproken wat de voordelen en baten van het competentiebeleid zijn voor de onderneming en het individu. Ook wordt stapsgewijs competentie-management in de praktijk omgezet. Dat is een mooi voorbeeld van hoe competentiebeleid kan worden ingevoerd in een sector als de fitnesssector.

Men heeft bovendien – en ook dat is een mooi gebeuren – een partnership uitgebouwd met de firma Case Builders, een expert in competentiematching, om een applicatie te ontwikkelen die fitnessondernemingen doelgericht medewerkers kan laten screenen op passende en noodzakelijke competenties in iedere job of positie. Een dergelijke competentiescreening biedt niet alleen mogelijkheden voor functiespecifieke competenties, maar ook voor selectieprocedures en opleidingen in de praktijk. Je kunt vaststellen wat iemand mist en op die manier inspelen met de juiste opleidingen. De sector zelf heeft het initiatief genomen. Wij hebben financieel geparticipeerd met de ESF-middelen. Dit is een voorbeeld. Ik zie niet in dat wij daar nog bijkomend initiatief moeten nemen.

De sector zelf heeft dat ondersteuningsproduct ontwikkeld zodat daar vanuit de sector een beroep op kan worden gedaan. Met dit ondersteuningsproduct zal, samen met de reeds bestaande ervaringsbewijzen van fitnessbegeleider, groepsfitnessbegeleider en personal trainer, die samen met de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) zijn opgesteld, een link worden gecreëerd tussen de erkende opleidingsinitiatieven en de nog niet erkende private opleidingsinitiatieven. Het opleidingslandschap zal daardoor veel duidelijker worden. Binnen de sector wordt daarover momenteel een duidelijk communicatiebeleid gevoerd. De nieuwe instrumenten worden gratis ter beschikking gesteld binnen de sector en bij de verschillende partners in de denkcel Fitness van de Vlaamse Trainersschool. Aangezien de sector via de erkende sportfederatie duidelijk haar rol speelt, in overleg met de sociale partners en de Vlaamse Trainersschool en de partners van de Vlaamse Trainersschool, lijkt het mij ook hier niet opportuun dat de Vlaamse overheid daarnaast nog bijkomende initiatieven zou nemen.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, het is in die sector inderdaad noodzakelijk dat er voldoende opleidingen en bijscholingen zijn. Ik ben heel blij te horen dat u daarmee bezig bent. Ik benadruk nogmaals dat er bij het beoefenen van sport soms lichamelijke ongevallen mogelijk zijn. Als je niet onder kwaliteitsvolle begeleiding naar het fitnesscenter kunt gaan, kun je, door ernaartoe te gaan, soms meer kwaad aanrichten. Maar minister, bent u nu voorstander van een systeem van kwaliteitslabels? Of vertrouwt u volledig op de opleiding van de Vlaamse Trainersschool of de opleiding tot fitnesshulptrainer?

Minister Philippe Muylers: Het feit dat je werkt met een competentiebeleid waarbij je in kaart brengt wat iemand moet doen om op een bepaalde job te kunnen intekenen, maakt het kwaliteitslabel overbodig. Dat is een filosofie van competentiebeleid. Dat brengt enerzijds in kaart welke competenties nodig zijn om een bepaalde job te doen en screent anderzijds welke competenties iemand heeft zodat die kunnen worden aangevuld door middel van opleidingen en dergelijke. Het erkenningssysteem van wat kan op basis van het competentiebeleid, dat door de SERV is opgesteld voor verschillende jobs, maakt samen met de actie van de sector

een kwaliteitslabel overbodig.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik dank u voor uw nu zeer duidelijke antwoord.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Ik ben tevreden dat uit het antwoord blijkt dat er heel veel samenwerking is met betrekking tot de kwaliteitsbewaking in de fitnesssector. De fitnesscentra hebben het niet gemakkelijk met al het personeel en het financiële aspect. Wat ik hier hoor, is heel positief, namelijk dat ze niet allerlei dingen moeten doen of anders zal er wat gebeuren. Die samenwerking is heel belangrijk.

Ik wil van de gelegenheid gebruikmaken om de lijn van het debat door te trekken naar fitnesscentra en fitnessgebruik en de kwaliteitsvereisten. Ik maak me zelfs nog meer zorgen over de verkoop van allerlei fitnessstoestellen die tegenwoordig worden gepromoot voor thuisgebruik en de kwaliteit van die apparaten en het aanbevolen gebruik daarbij. Als we het hebben over de fitness maak ik me veel meer zorgen over die apparaten die allemaal in de huiskamers terechtkomen en het gebruik daarvan dan in de eigenlijke fitnesscentra zelf.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik kan daar heel weinig over zeggen, want dat heeft spijtig genoeg heel weinig met mijn bevoegdheid te maken.

De heer Peter Gysbrechts: Dat weet ik, maar ik heb toch die bezorgdheid.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de besteding van Lotto-middelen en de invloed hiervan op het sportbeleid in Vlaanderen - 1663 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Voorzitter, minister, een steeds weerkerende vaststelling inzake sportbeleid is het feit dat Lotto-middelen niet enkel via de gemeenschappen aangewend worden, maar ook federaal als subsidiekanaal worden gebruikt.

Huidig ontslagnemend federaal minister van Financiën Reynders slaagt er ook nu nog in om jaarlijks zelf Lotto-gelden vrij te besteden en op die manier het sportbeleid federaal bij te sturen. Nochtans is Sport een gemeenschapsbevoegdheid, dat weet u maar al te goed. Dit weerhoudt er de federale overheid echter niet van om bijvoorbeeld 750.000 euro te investeren in een nieuw voetbalopleidingscentrum voor de Luikse jeugd. Het feit dat de Nationale Loterij ook een shirtsponsoringcontract afsluit met Standard Luik, betekent eveneens een dubieus aanwenden van Lotto-gelden.

Niet alleen aan Waalse kant wordt er op sportief vlak al jaren geprofiteerd van Lotto-middelen die in sportieve projecten worden geïnvesteerd, het is al jarenlang bekend dat ook de basketbalploeg van Oostende uit de Lotto-ruif ontvangt. Federaal Oostends sp.a-boegbeeld Vande Lanotte heeft zijn weg naar de Lotto-middelen blijkbaar ook gevonden. Toen ik tijdens de vorige legislatuur de toenmalige minister van Sport interpelleerde, antwoordde hij over de Lotto-middelen: “Het steunpunt Sport, Beweging en Gezondheid heeft de opdracht gekregen om de geldstromen in de sport in kaart te brengen. Bovendien is het een van mijn operationele doelstellingen om alle overheidsmiddelen voor sport te bundelen onder de bevoegde minister van Sport. Er kan maar sprake zijn van een coherent Vlaams sportbeleid indien alle overheidsmiddelen voor sport, de middelen van de Lotto en de federale middelen die voor sport zijn bestemd, worden samengebracht en vanuit één visie worden besteed.”

Minister, welke initiatieven hebt u reeds genomen om er bij uw federale collega's op aan te dringen dat ze federaal geen middelen aanwenden om het sportbeleid bij te sturen? Zijn de geldstromen in de sport reeds volledig in kaart gebracht? Zo ja, welke conclusies verbindt u hieraan? Zo neen, welke stappen hebt u reeds ondernomen om dit voorsnog te realiseren? Bent u ook van mening dat er maar sprake kan zijn van een coherent Vlaams sportbeleid indien alle overheidsmiddelen voor sport, de middelen van de Lotto en de federale middelen die voor sport zijn bestemd, worden samengebracht en vanuit één visie worden besteed? Zo ja, hoe wilt u dit, gezien de bestaande situatie, concretiseren?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Toen de Federale Regering viel en er daarna een regering in lopende zaken is gekomen, vond ik het niet het juiste moment om stappen te ondernemen. Ik heb dat dus niet gedaan.

Mijn voorganger heeft een onderzoek laten uitvoeren naar de geldstromen door het steunpunt. Het werd opgeleverd in september 2006. Ik vat dit heel kort samen. Men maakt een onderscheid tussen reguliere en niet-reguliere geldstromen. Reguliere geldstromen zijn die stromen die heel transparant naar sport gaan vanuit Vlaams, provinciaal en gemeentelijk niveau. Daar zal de minister van Sport wel op een of andere manier bij betrokken zijn. Niet-reguliere geldstromen komen via allerlei andere wegen ook bij sport terecht, maar veeleer onrechtstreeks of minder transparant. Daar zitten de Lotto-gelden bij. Ik denk bijvoorbeeld ook aan de gesubsidieerde contractuelen in de sport, de RSZ-regeling (Rijksdienst voor Sociale Zekerheid) voor betaalde sportbeoefenaars, groepsverzekeringen in het voetbal en dergelijke meer. Dat zijn allemaal niet-reguliere stromen volgens dat onderzoek van 2006.

In 2007 bedroeg het voor subsidies voorziene bedrag, vastgelegd in de beheersovereenkomst van de Nationale Loterij met de federale minister van Financiën, 210 miljoen euro, waarvan bijna 4,8 miljoen euro gaat naar sport in België. In 2010 gaat het om 163 miljoen euro, waarvan bijna 5,5 miljoen euro naar de sportsector gaat. Dat heb ik gewoon gevonden op de website van de Nationale Loterij.

De conclusie van het onderzoek waar ik het daarstraks over had, is dat er in 2004 405 miljoen euro naar de sport in Vlaanderen is gegaan via de reguliere kanalen, dus rechtsreeks. 77 procent van dit bedrag komt van de steden en gemeenten, 4 procent van de Vlaamse provincies en 19 procent van de Vlaamse Gemeenschap. Via de niet-reguliere kanalen gaat 68 miljoen euro naar de sport. Dit betreft hoofdzakelijk federaal geld, namelijk 61,5 miljoen euro. Het grootste deel daarvan kwam in de topsport terecht. Dat zijn de geldstromen.

Een actueel voorbeeld van niet-reguliere geldstromen is het Be Gold-project. Op 30 april 2004 is een overeenkomst gesloten tussen de federale staat, de gemeenschappen en het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité (BOIC). Daarin is vastgelegd dat vanaf 2004 iedereen zijn duit in het zakje moet doen om samen tot een bedrag van 3.250.000 euro te komen waarmee projecten kunnen worden ondersteund. Minimum 85 procent moet worden besteed aan topsportprojecten en maximum 15 procent aan communicatie en coördinatie. De beslissing over het toekennen van middelen wordt genomen door de zogenaamde ABCD-commissie (Adeps, Bloso, BOIC en de Duitstalige Gemeenschap).

Haalt Vlaanderen daar nu voordeel uit? In 2010 bijvoorbeeld werd 1.151.000 euro toegekend aan uitsluitend Vlaamse topsportprojecten. Daar gaat 740.000 euro van onze middelen naartoe. We krijgen dus meer terug uit Be Gold dan we erin steken. Er gaat ook 739.000 euro naar bicommunautaire en/of nationale projecten waar onze topsporters bij betrokken zijn. Ook de Gordel voor Wielertoeristen wordt jaarlijks voor ongeveer 50.000 euro extra gesponsord. Ik zal nog meer details geven over wie wat betaalt.

U vraagt of het beter zou zijn dat alles op een andere manier gebeurt. Ik denk dat iedereen overtuigd is dat een volledige transparantie over de ter beschikking gestelde middelen, beter zou zijn. Dat dit langs de reguliere kanalen zou zijn, lijkt me duidelijk een ideale situatie. We

moeten even afwachten wat er op federaal vlak gebeurt over bijvoorbeeld de Financieringswet of homogenere bevoegdheidspakketten.

Los van het feit wat daar allemaal gebeurt, als er een nieuwe Federale Regering is, is dit zeker een onderwerp dat ik met de nieuwe Federale Regering zal opnemen.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Minister, ik dank u alvast voor uw antwoord. Het uitgangspunt van mijn vraag was uiteraard de bezorgdheid over het feit dat Vlaanderen de bevoegdheid over Sport nog steeds niet maximaal op een eigen manier kan invullen. Het is goed dat u deze zaken wilt opnemen met de Federale Regering op het moment dat ze er is. Ik hoop dat u niet nog enkele jaren zult moeten wachten.

Ik wil nog even ingaan over de samenwerking met het BOIC. Het BOIC heeft nog steeds een vinger in de pap inzake het Vlaamse beleid. Omgekeerd is dat vaak veel minder transparant.

De voorzitter Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de gezondheid van recreatieve sporters - 1753 (2010-2011)

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de problematiek van sportdoden - 1764 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Godderis heeft het woord.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Voorzitter, minister, collega's, onlangs lazen we in de kranten opnieuw een tragisch bericht. Een jonge voetballer is in een beloftewedstrijd in Aalst voor de ogen van zijn ouders en zijn jongere broer in elkaar gezakt en gestorven. Helaas is dit niet het eerste bericht dat zo opduikt. Heel af en toe moeten we in de krant een soortgelijk verhaal lezen en overlijdt een jonge sporter bij de uitoefening van zijn sport.

Hoewel het gelukkig slechts af en toe voorkomt, is het van groot belang dat sporters zich bewust zijn van wat hun sport van hun lichaam vergt. Want één ding hebben topsporters en recreatieve sporters alleszins gemeen: beiden gaan, elk op zijn of haar niveau, doorgaans voluit bij de sportieve prestatie. Competitiesport wordt doorgaans niet met de handrem op gespeeld en sporters vragen normaliter dus veel van hun lichaam. Een goede medische screening is dan ook geen overbodige luxe.

Minister, op welke manier kan de Vlaamse overheid een rol spelen om dergelijke voorvallen in de toekomst zo veel mogelijk te vermijden? Ziet u mogelijke maatregelen die u kunt nemen? Zult u hierover overleggen met uw collega's van Volksgezondheid en Onderwijs?

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, minister, op 21 maart 2011 kwam me ter ore dat er weer een sportongeval was gebeurd. Het ging om David Kindermans, een 20-jarige voetballer. Naast het artikel over de dramatische dood van dit slachtoffer stond ook een artikel met als titel: "Elk jaar 150 doden tijdens het sporten". Daar schrok ik toch van. Ik viel net niet van mijn stoel. De meeste sporters overlijden ten gevolge van hartfalen. De 40-plussers die overlijden tijdens het sporten blijken meestal een hartaderbreuk op te lopen. Jongere sporters hebben over het algemeen meer last van hartritmestoornissen.

Omtrent de problematiek kondigde minister Muyters aan om te zullen nagaan of harttesten kunnen worden toegevoegd aan de schoolonderzoeken. 150 Vlaamse doden per jaar gedurende het sporten lijkt misschien niet zo veel, maar als u dit getal plaatst tegenover andere cijfers, doet dat een ander licht op de zaak schijnen. In 2009 stierven er 483 Vlamingen ten gevolge van een verkeersongeval en 76 werknemers lieten in dat jaar het leven ten gevolge van een arbeidsongeval. Indien men daarnaast het immense budget voor het verbeteren van de verkeersveiligheid en de gigantische investeringen en subsidies ter preventie van ongevallen op de werkvloer beschouwt en vergelijkt met de slechts kleinschalige investeringen inzake de preventie van sportdoden, dan kan men niet anders dan constateren dat het lijkt alsof de Vlaamse Regering een gespaard leven in het verkeer of op de werkvloer hoger inschat dan een gespaard leven in de sportsector. In feite zou toch ieder uitgespaard dodelijk slachtoffer evenveel waard moet zijn.

Bovendien blijkt hieruit dat de Vlaamse overheid de problematiek betreffende de sportdoden, ondanks zijn dringendheid, niet voldoende serieus neemt. In artikel 16 van het decreet staat: “Om te mogen deelnemen aan sportmanifestaties moet de sporter voldoen aan de voorwaarden inzake sportmedische keuring. De sportmedische keuring heeft tot doel preventief de lichamelijke geschiktheid van de sporter te evalueren met het oog op de deelname van een bepaalde sportmanifestatie.” De Vlaamse Regering behoudt volgens het decreet evenwel het recht om te bepalen wie een dergelijke keuring moet ondergaan. Tot nu toe heeft men dat enkel gedaan voor talentvolle sporters. Voor recreatieve sporters is dat geen verplichting.

Minister, hoe bekijkt u de algemene problematiek? Hebt u weet van studies inzake de problematiek van de sportdoden? Indien ja, welke bevindingen komen daaruit naar voren? Hebt u nagegaan of de harttesten toegevoegd kunnen worden aan de schoolonderzoeken? Indien ja, welke budgettaire implicaties heeft dat? Welke andere mogelijkheden zijn er nog? Welke initiatieven inzake de preventieve medische begeleiding voor de globale sportsector, en dus niet alleen voor de topsporters, worden er reeds ondernomen? Welke rol kan de Vlaamse overheid verder nog spelen om deze problematiek effectief aan te pakken?

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, ik heb één bijkomende vraag, die ik op het einde zal stellen. Ik vind dat de minister vandaag in deze commissie al flink gewerkt heeft. Het is half een. Hij heeft al veel antwoorden moeten geven. Ik zal hem een beetje helpen.

De minister is uiteraard bekommerd om deze problematiek. Hij heeft dan ook vastgesteld dat eens moet worden onderzocht hoe het komt dat de plotse dood zich voordoet bij sportbeoefenaars. Hij heeft daarvoor advies gevraagd aan twee internationaal erkende Vlaamse cardiologen: de heer Heidbuchel en de heer Brugada. Ze zijn er inderdaad van overtuigd dat het plotse hartfalen kan worden vermeden door de preventieve screening.

Hij staat absoluut niet afkerig om dat te laten opnemen in het schoolonderzoek. Hij was dan ook van plan om dat bekijken met minister Vandeurzen en minister Smet. Hij zou daarvoor een overleg regelen.

De visie van minister Smet is ondertussen bekend. De goede en voorname collega Kris Van Dijck en ikzelf hebben die vraag aan hem gesteld. Spijtig genoeg heeft minister Smet moeten antwoorden dat het medisch schooltoezicht geen bevoegdheid is van de minister van Onderwijs.

Daardoor hebben de goede collega Kris Van Dijck en ikzelf het woord gericht tot minister Vandeurzen. Hij heeft ons en ook de minister laten weten dat een initiatief tot screening op dit moment, volgens de gegevens waarover hij beschikt, niet haalbaar en doelmatig zou zijn. Hij heeft er te weinig gegevens over om daarover te kunnen beslissen. Hij stelt trouwens ook vast dat de werkdruk bij de CLB's dermate hoog is dat dat een probleem is en dat er ook een probleem is inzake de aankoop van materiaal. Minister Vandeurzen concludeerde dat het niet

uitvoerbaar, noch haalbaar is voor de CLB's.

Minister, ik kom nu tot mijn bijkomende vraag. Ik betreur ten zeerste dat de preventieve screening niet gebeurt. Ik denk dat het zeer nuttig is en dat het eigenlijk ook een taak is van de Vlaamse Regering om dat te doen. Ik zou er nog steeds voor willen pleiten dat iets dergelijks wel degelijk wordt opgenomen in het schooltoezicht. Dergelijk onderzoek gebeurt immers het best bij jonge mensen.

Minister, zijn er nieuwe elementen in dit dossier? Hebt u er bij minister Vandeurzen nog eens op aangedrongen om een en ander opnieuw te bekijken en te becijferen?

De voorzitter: Mevrouw Godderis heeft het woord.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Mijnheer Wienen, u geeft in feite al het antwoord, en daar ga ik niet mee akkoord.

De heer Wim Wienen: Ik wil daar enkel mee aantonen dat heel wat vragen dikwijls worden herhaald. In commissies doen we vaak meer dan twee keer ons werk, en zo blijven commissies lang duren.

De voorzitter: Mijnheer Wienen, met dat argument had ik nog meer vragen van u kunnen weigeren.

Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Elke dode is er uiteraard een te veel, maar ik wil het aantal geschatte doden nuanceren. In wetenschappelijke publicaties spreekt men van een risico op plotse dood tijdens sportbeoefening van 0,5 tot 1,5 per honderdduizend sporters per jaar. Bij recent participatieonderzoek geeft 51,8 procent van de Vlamingen aan op regelmatige basis sport te beoefenen. In het licht van deze cijfers is 150 doden tijdens het sporten per jaar een overschatting.

Toch wil ik het probleem niet minimaliseren. De gevolgen zijn per definitie fataal en onomkeerbaar. We moeten er alles aan doen dat er zo weinig mogelijk zijn, dat preventieve screening dodelijke ongevallen kan vermijden. Toch moeten we ons ervoor hoeden het voor te stellen alsof men via preventieve screening 100 procent zekerheid kan geven. Een screening is altijd een momentopname en men kan nooit alle risico's uitsluiten.

De jongeman uit Aalst was recentelijk gescreend en geschikt bevonden. Dit is dus zeker geen 100 procentoplossing. Ik wil de boodschap blijven benadrukken dat sport voornamelijk gezondheidswinst oplevert, zonder blind te blijven voor mogelijke risico's voor de gezondheid. Daarnet werd al grappend gezegd dat sport gezond is, maar laten we toch benadrukken dat dit de basis blijft. Het zijn gelukkig uitzonderingen, maar het is nog altijd te veel.

Ik heb weet van studies en ik zal er negen overmaken in mijn antwoord. Naar het fenomeen van het plotse overlijden van ogenschijnlijk gezonde mensen is al veel onderzoek gebeurd. De twee belangrijkste oorzaken zijn aangeboren hartritmestoornissen bij jongeren onder de 35 jaar en vernauwing van de kroonslagaders bij 35-plussers. Een grootschalig Italiaans onderzoek daarover heeft aangetoond dat systematische screening het aantal gevallen van plotse dood bij jonge sporters in belangrijke mate kan terugdringen. In Italië maakt het afnemen van een rustelektrocardiogram deel uit van de screening. Dit is ook wat de European Society of Cardiology (ESC) en het Internationaal Olympisch Comité (IOC) aanbevelen.

De American Heart Association en het American College of Cardiology nemen het rustelektrocardiogram niet op in hun basisscreening voor jonge atleten. Een inspannings-elektrocardiogram wordt er eveneens niet routinematig aanbevolen.

Ook naar de optimale screening van oudere atleten is uitgebreid onderzoek gedaan. Ik zal u dat overmaken. De algemene conclusie is dat screening in de eerste plaats risicovolle sporters moet detecteren die dan kunnen worden doorverwezen voor nader onderzoek. Hiervoor beveelt men het gebruik van een gezondheidsvragenlijst aan en de bepaling van het

risicoprofiel op basis van leeftijd, geslacht, bloeddruk, cholesterol en rookgedrag.

Het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening vertrouwt de sportmedische keuring toe aan de erkende keuringsartsen. Op 23 januari 2010 konden de erkende keuringsartsen reeds deelnemen aan een vormingsdag met als titel 'Vlaamse visie op screening van sporters' met de medewerking van de twee profs, wier namen ik hier niet meer zal herhalen. Deze studiedag heeft enkele richtlijnen ontwikkeld voor de preventieve screening van plotse hartdood bij sporters. Voor cardiovasculaire screening zijn er nu dus uniforme en wetenschappelijk onderbouwde richtlijnen beschikbaar. Dat is een heel belangrijke eerste stap.

Deze richtlijnen werden gecommuniceerd aan de erkende keuringsartsen op deze studiedag. Bijkomend werd nadien ook een dvd-pakket over dit onderwerp naar alle erkende keuringsartsen en andere geïnteresseerden verspreid. De screening van topsporters, beloftevolle jongeren en topsportleerlingen in de door de Vlaamse overheid erkende en gesubsidieerde keuringscentra, gebeurt nu volgens deze richtlijnen en die van de ESC.

Naast de informatiedoorstroming naar de erkende keuringsartsen, werk ik momenteel een totaalplan voor gezondheid in de sport uit. Dit zal naast letselpreventie ook bestaan uit acties om de cardiovasculaire screening te veralgemenen, zodat sporters in Vlaanderen, ongeacht hun leeftijd of hun niveau van sportbeoefening, weten wat het belang is van preventieve screening, welke vorm van screening voor hen aan te raden is en waar ze daarvoor terecht kunnen.

Voor de centra voor leerlingenbegeleiding (CLB) verwijs ik naar de collega's van Onderwijs en Gezondheid. Ik heb de mogelijkheid om cardiovasculaire screening op te nemen in het CLB-consult reeds voor de zomer van 2010 bij minister Vandeurzen aangekaart. Zo heb ik vernomen dat beide departementen Onderwijs en Gezondheidszorg onderhandelingen voeren met de CLB's over een heroriëntatie van de opdracht van de CLB's, onder meer op het vlak van preventieve gezondheidszorg.

Het is ook zo dat nieuwe vormen van screening onderworpen zijn aan het Besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 betreffende bevolkingsonderzoek in het kader van ziektepreventie en dat hierover een advies nodig is van de Vlaamse werkgroep bevolkingsonderzoek. Wij zullen het resultaat hiervan moeten afwachten.

Welke initiatieven inzake de preventieve medische begeleiding voor de globale sportsector en dus niet alleen voor de topsporters worden er reeds ondernomen? Sinds 2003 is de website www.gezondsporten.be online. Er is de mogelijkheid om via e-mail vragen te stellen over deze thema's. Op de website staat een test sportmedische keuring. Dit is een online vragenlijst die peilt naar mogelijke risicofactoren voor sportbeoefening. Op het einde van de test kan men lezen of het al dan niet aangeraden is eerst een sportmedische keuring te ondergaan vooraleer te sporten.

Verder is er een poule van een 200-tal erkende keuringsartsen waar sporters terecht kunnen. De zeven erkende keuringscentra beschikken over een multidisciplinair team waar sporters naast medische keuring en begeleiding ook terecht kunnen bij onder meer een sportvoedingsdeskundige, een sportpsycholoog en een podoloog.

In het decreet van 13 juli 2007 worden de sportfederaties geresponsabiliseerd om ervoor te zorgen dat hun leden in medisch verantwoorde omstandigheden kunnen sporten. Het decreet verplicht de sportfederaties om voorwaarden te bepalen voor sportmedische keuring in hun sporttak en deze voorwaarden te doen naleven. De verantwoordelijkheid ligt daar bij de sportfederaties omdat ik me kan inbeelden dat sportkeuringen verschillen naargelang van de sport die je doet en op welk niveau.

Voor het verder uitwerken van het totaalplan voor gezondheid in de sport waar ik reeds melding van maakte, voer ik uiteraard intensief overleg met het kabinet van minister

Vandeuren zoals dit trouwens is opgenomen in de intentieverklaring, die ik met hem heb ondertekend.

De voorzitter: Mevrouw Godderis heeft het woord.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Dank u wel, minister, voor uw duidelijk antwoord. Zoals u in het begin meegaf, is elke dode op het sportterrein er één te veel. Ik ben heel tevreden dat u naast de aandacht voor informatiedoorstroming naar de erkende keuringsartsen voor topsporters ook werkt aan een globaal plan met aandacht voor de recreatieve sporter. Daaruit zullen acties komen in verband met cardiovasculaire screening. Wetenschappelijk onderzoek toont aan dat dat zeer nuttig kan zijn. Ik ben ook heel blij met uw suggestie om de screening in het kader van de preventieve gezondheidszorg te laten opnemen in het CLB-consult. Ik zal niet nalaten om de ministers van Onderwijs en Welzijn te vragen hoe ver ze hiermee staan.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik dank u ook voor uw duidelijk antwoord. Eén dode is er inderdaad altijd één te veel. Alle doden uitsluiten zal niet lukken, maar alle beetjes kunnen helpen. Gezondsporten.be is een heel goed initiatief. Het wordt veel gebruikt, maar ik denk dat het nog te weinig gekend is bij de recreatieve 'sportelingen'. Misschien kan daar een preventiecampagne worden gevoerd.

Ik verwijst naar een artikel in de Artsenkrant: "Sportattest niet ondoordacht toekennen". Ik weet uit ondervinding dat het jaren geleden heel gemakkelijk was om dat attest te laten invullen. Je moest bij de huisarts niet eens een visite betalen: die tekende dat kaartje zo af.

We moeten goed opletten waar er problemen zijn en waar we mensen kunnen helpen. Ik ben blij te horen over de heroriëntatie van het medische onderzoek op school. Het is een kleine stap in de goede richting. Ik hoop dat we blijven voortgaan met screenen en eventueel met een preventiecampagne. Elke dode is er inderdaad één te veel.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Ik denk dat het inderdaad, zoals de minister zegt, heel nuttig is om tot een globaal plan te komen. Screenings moeten gebeuren. Het grote probleem is dat screenings zoals de inspanningstest of het cardiogram in rust niet voldoende zijn. Het is bijna onmogelijk om iemand volledig te screenen. Dat is onbetaalbaar. Die zaken zijn als basis al wel heel belangrijk. Er kan al veel worden gedetecteerd. We moeten de mensen motiveren om dat te doen. Professor Brugada is genoemd. Er is het syndroom van Brugada, de sudden death. Dat zijn specifieke screenings, die niet zomaar kunnen worden gedaan, maar wel heel nuttig zijn.

Mevrouw Werbrouck heeft het over een communicatiecampagne in de breedte. Het is belangrijk om de sporters er zelf toe aan te zetten zaken te doen. Dan zijn al die stappen mogelijk. U verwijst naar de filosofie van het decreet van 13 juli 2007. Die is nog altijd terecht: het responsabiliseren van de federaties. Die zouden het moeten doorgeven naar de clubs. De clubs zijn een heel belangrijke factor. Ze moeten het niet betalen, dat is te moeilijk. Maar ze kunnen hun leden responsabiliseren en dingen organiseren om hun sporters te laten onderzoeken. Dan zullen heel wat mensen die stap zetten, naar de basisonderzoeken en eventueel verder.

Dat lijkt me nuttiger dan alles in te zetten op de screening in de scholen, want dan verwijzen ministers en departementen naar elkaar. Voor we dat er in de scholen door krijgen, zijn we heel wat jaren verder. CLB's kunnen er aandacht voor hebben en problemen detecteren. Dat is vaak zo bij welzijn. Dat moet worden bevorderd, maar ik denk dat wij moeten inzetten op de federaties en de clubs, volgens de filosofie van 2007. Aansluitend komt dan het hele verhaal.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Ik wil mijn appreciatie uitdrukken dat de Vlaamse Regering alsnog, in tegenstelling tot eind vorig jaar, besloten heeft om met de CLB's te onderhandelen. Ik weet dat naar waarde te schatten, minister.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■